

KOMMUNISTISK POLITIK

FIRENZE

LONDON
400.000
NEW YORK
200.000
FIRENZE
1.000.000+

STOP BUSH!

Nr. 23

6. årg.

2002

**23. november -
6. december**

Støttepris 12 kr.

TEMA: 85 ÅRS OKTOBERREVOLUTION

Ud afdet 'nye' NATO! s. 2 ● Perspektiv: Front mod imperialismen s. 3 ●
Lykketoft i profil s. 4 ● Fredvagterfængsles s. 5 ●
Krigsfaren akut: Protestér NU! s. 6 ● NOVO tørrer krisen af s. 8 ●
European Social Forum s. 10 ● De unge i forreste række s. 12 ●
Irak-krig: Nyopdeling af Mellemøsten s. 14 ● PCR: Efter Lulas valgsejr s. 15 ●
Stalin og Oktoberrevolutionen s. 17 ● Debat s. 22 ● Kampfællesskab igen? s. 24

Stalin: Oktoberrevolutionens internationale karakter

Ud af det "nye" NATO!

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er næppe mange i Danmark, der havde hørt om NATO-topmødet i Prag den 21.-22. november. Ingen store reportager, ingen forhåndsdækning på TV. Til gengæld er det blevet forberedt længe, både af NATO-landene, den tjekkiske regering, det tjekkiske politi – og af titusinder af demonstranter, der har mødt den krigsgale forsamling med store protester.

Det er en af måderne, de borgerlige medier proportionsforvrænger på: væsentlige spørgsmål, som kan vække protest og harme i befolkningerne, forties eller nedtones. Og hvad der sker i forhold til NATO – med den danske EU-formandsregering som aktiv medspiller – burde vække voldsom harme også her i landet.

Prag-topmødet markerer en fastbinding af NATO på Bush-administrationens globale krigskurs.

Det oprindelige NATO, som angiveligt var en 'forsvarsalliance', er blevet en udtalt og utilsløret aggressiv militæralliance, som med sit hurtige udrykningskorps ('reaktionsstyrke') på 20-25.000 mand kan sættes ind i Bushs terrorkrige overalt på kloden. Og Pragmødet signalerer den komplette amerikanske kontrol over firmaet

Danmark har man – hvis mødet overhovedet har været omtalt – koncentreret sig om udvidelsen med 7 af de 10 ansøgerlande. De er blevet købt for kontant betaling. Tidligere på året bevilligede Bush en kontant militærhjælp på 55,5 mio. dollars til disse: 10 mio. \$ til Bulgarien, 6,5 til Estland, 7 til Letland, 7,5 til Litauen, 11,5 til Rumænien, 8,5 til Slovakiet og 4,5 til Slovenien.

Der ligger mere i det end 'bare' opkøb af amerikanske alliancepartnere. Det udvidede NATO er også et brohoved for USA til kontrol med Østeuropa udenom EU, og til den faktiske omkredsning af det kapitalistiske Rusland, som man længe har gennemført. Det er med andre ord en del af USA's geopolitiske træk.

Missilskjoldet bliver trukket ned over NATO og NATO-landene – og grønlænderne, der ikke vil have det, skal også være med. Den danske regering, der fra Nyrops tid og frem til i dag ikke har villet tage stilling, før der forelå et konkret udspil fra USA (fordi man ikke ville risikere store protester ved at sige ja, før det blev 'nødvendigt') har nu spillet positivt ud – til grønlændernes store vrede.

Det er ikke ofte Kommunistisk Politik har lejlighed til at citere SFs Holger K. Nielsen med bifald. Det vil vi gøre nu i forbindelse med en kommentar om Bush-doktrinen og NATO, som han har offentligt op til NATO-topmødet. Han skriver bl.a.:

NATO-topmødet vil også træffe beslutning om en særlig reaktionsstyrke, som skal kunne sættes ind overalt i verden. Der vil ikke et krav om et FN-mandat ved indsættelse af styrken. Den kan således ikke ses isoleret fra den nye Bush-doktrin, hvor USA forbeholder sig ret til et såkaldt "forebyggende angreb" hvor som helst og når som helst den amerikanske regering anser det for nødvendigt. Det skal understreges, at der ikke i Bush-doktrinen ligger et krav om et FN-mandat, hvis et militært angreb indledes.

Forskellen mellem den gamle Brejnsnev-doktrin og Bush-doktrinen består udelukkende i, at Brejnsnev udelukkende for-

beholdt sig ret til at gribe ind i det gamle Østeuropa. Bush har hele verden som sin interessesfære. Sjældent er det amerikanske overherredømme blevet så klart illustreret og sjældent er der så stort et behov for et modspil til den amerikanske dominans. Desværre sker der på NATO-topmødet det modsatte. De

europæiske NATO-lande bliver nu direkte involveret i Bush-doktrinen. Det betyder ikke, at USA vil begynde at tage hensyn til europæerne ...

Ja – der er et behov for modspil til 'den amerikanske dominans'. Men hvor Holger K. Nielsen og hans foretrukne afløser på posten som socialdemokratisk partileder Mogens Lykketoft i grunden ser modspillet komme fra et styrket EU – den etiske supermagt, Lykketoft fabler om – så viser Prag-mødet, at der ikke er noget modspil. Der er kun det, som kommer fra gaderne. For selv om USA arrogant og til Holger K. Nielsens fortrydelse tramper på 'europæerne', så er de fælles globale interesser mellem de herskende klasser på de to kontinenter overfor og imod resten af verden det, der tæller.

I Norge er der en kampagne i gang, som hedder 'Nej til det nye NATO'. I Danmark er der ikke noget i gang, hverken mod det gamle eller det nye NATO. Men det er der al mulig grund til. Også som et centralt spørgsmål for den ny fredsbevægelse: Ud af NATO. Ud af det nye NATO. Ud af Bush-doktrinen kløer.

Redaktionen 18. november 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag

Willemoesgade 58 E,

2100 København Ø.

Tlf. 35 43 49 50.

Fax 35 43 49 59.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's Homepage:

home8.inet.tele.dk/oktober

APK's Homepage/
Netavisen:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 29. november 2002

Perspektiv: Front mod imperialismen

Da den amerikanske præsident Lyndon Johnson var gået af, fortalte han i et interview, at han var blevet klar over, at Vietnamkrigen var blevet tabt, da han så 100.000 demonstranter omkring Det Hvide Hus. Tabt på den indre front.

Den 26. oktober kunne George W. Bush – hvis han havde været i Det Hvide Hus, hvad han ikke var – have set 200.000 amerikanere samle sig for at protestere mod Irak-krigen, før den er gået i gang i fuld skala.

Tidligere samlede der sig 400.000 i London i protest mod Bush's og Blairs krig. Rundt om i verden var der demonstrationer i hen ved 300 andre byer den 26. oktober. Og den 9. november var der en million på gaden i Firenze i forbindelse med European Social Forums regionale møde.

Det er vel at mærke før krigen er blevet til en massiv amerikansk invasion.

De borgerlige medier sætter sammen med den amerikanske præsident kikkerten for det blinde øje. De lader som om antikrigsbevægelsen – den største globale bevægelse, verden har set i dette århundrede, og i adskillige årtier – blot er isolerede manifestationer.

Den nuværende amerikanske præsident har ikke de samme overvejelser som den vælgerfølsomme 'demokrat' Lyndon Johnson. Han vil tromle modstanden ned gennem krigens faktum. Han vil føre krig ikke bare mod Irak, men mod det store flertal af folk i verden, som er modstandere af hans krigsprojekt. 80 pct. af den tyske befolkning er imod en Irak-krig, viser undersøgelser. Noget tilsvarende gælder de fleste andre lande. Og midtvejssvalgene i USA (som betegnes som en sejr for Bushs krigspolitik) viser, at hans krigskabinet kun har støtte fra 20 pct. af den amerikanske befolkning.

Bush spekulerer i at tromle den verdensomspændende krigsmodstand ned ved at mobilisere den amerikanske 'patriotisme', den politiske konsensus mellem monopolkapitalens to partier, når landet er i krig, ved at mobilisere NATO-landene og EU-landenes rege-

ringer til støtte for krigen, i åben og mere tilsløret form. Han spekulerer i den amerikanske kontrol med de globale medier, og i at undertrykke den – i at kvæle den politiske protest, sådan som terrorlovgivningerne efter 11. september overalt lægger op til.

Og han spekulerer i en hurtig krig mod Irak og en hurtig sejr. Intet er så godt for populariteten som sejrherrollen.

Men den globale krigsmodstand vil ikke lade sig tromle ned. Den vil blive sat under massivt pres, også herhjemme, når Irak-krigen kommer. Men den vil blive styrket under presset, blive

KOMMENTAR

klarere i sine perspektiver, og lære den fjende, den er oppe imod, bedre at kende. En ny generation har meldt sig på den internationale klassekamps barrikader, først med antiglobaliseringsbevægelsen og nu med modstanden mod terrorkrigen og de konkrete krige mod Afghanistan, Palæstina og Irak og ...

Det var ikke mindst dét, der manifesterede sig i Firenze. Og antiglobaliseringsbevægelsen har været nødt til at forholde sig til de amerikanske krigsplaner og krigens realitet. Det er et konkret og positivt skridt, at denne store bevægelse (som selv kalder sig 'de sociale bevægelser') tager konkret stilling mod en konkret krig og opfordrer til at der opbygges en stærk europæisk antikrigsbevægelse. Men det må også siges, at bevægelsen lider af uklarhed i sit perspektiv, af illusioner om, at den nuværende verdensorden kan reformeres. At 'et andet Europa er muligt' og 'en anden verden er mulig' – uden et **grundlæggende** opgør med de økonomiske, sociale og politiske strukturer, der fører og har ført til monopolernes, imperialismens og militarismens til verdensdominans

og til den for menneskeheden så skæbnesvangre kurs af krig, ødelæggelse og globalt massearmod.

Det er **det imperialistiske system**, der må fjernes, før der kan blive fred og social fremgang på globalt plan. Det er den elementære kendsgerning, som antiglobaliseringsbevægelsen stadig forsøger at krybe uden om, når dette grundlæggende begreb ikke nævnes i dens dokumenter overhovedet.

Det lyder som en besværgelse, når det påstås, at en anden verden er mulig. For bevægelsen rejser kun *ideen* om forandring – og giver ikke svar på **hvordan** en anden verden er mulig, og **hvilken** anden verden, som er mulig. I det andet opråb fra European Social Forum lyder det:

" Vi skal styrke og udvide vores netværk, fordi at bygge et andet Europa nu er meget presserende! Vores mål er at skabe en verden af lige- og sociale rettigheder og af respekt for forskellighed; en verden i hvilken uddannelse, godt arbejdsmiljø, sygepleje og bolig er alles rettigheder, ligesom retten til at spise ufarlig mad, produceret af landmænd og bønder frie af markedsøkonomiske spændetrøjer; en verden uden fattigdom, sexism, racisme og homofobi. En verden hvor mennesker er vigtigere end profit. En verden uden krige."

Det lyder jo godt. Men de sociale bevægelser giver ikke noget svar på de to spørgsmål **hvordan** og **hvad**. Det er kun marxismen og den revolutionære bevægelse, der giver svar: En verden uden krige bliver kun mulig ved at tilintetgøre imperialismen. Kun en fælles front af arbejdere og undertrykte folk over hele verden vil formå det. Og den ny verden kan kun være socialismens verden.

Med andre ord må de sociale bevægelser – antiglobaliseringsbevægelsen, antikrigsbevægelsen og modstanden mod EU – blive antiimperialistisk, hvis de skal nå ud over et stadie af den ufarlige protest, der kan tromles ned, og i praksis søge at virkeliggøre de smukke målsætninger. -lv

Lykketoft i profil

Poul Nyrups bebudede afgang som formand for socialdemokratiet var ventet og nærmest uundgåelig. Allerede i september, før det socialdemokratiske landsmøde, der lagde en midlertidig dæmper på det socialdemokratiske ledelsesslagsmål – i medierne – skrev Kommunistisk Politik i en kommentar:

”På et møde med folketingsgruppen i begyndelsen af ugen fik Nyrup skabt en skrøbelig konsensus om at indstille det interne opgør i medierne.

Det betyder langt fra, at han har redet stormen af. Partiet er på udgik efter en ny partiformand, og uanset hvor længe processen slæber sig af sted, og om den eksploderer på landsmødet eller ej, er Nyrup sendt til tælling.

Det er ikke en situation, der vil virke fremmede for at tegne Socialdemokratiet som et markant oppositionsparti til den konsekvent sorte politik, som Fogh-regeringen følger.” (Nyrups skæbnetime, KP18,2002)

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

Da Nyrup meddelte sin afgang, var det i erkendelse af, at han hellere måtte gå end blive gået, og at der ikke ville være reel opbakning til hans fortsatte formandskab. Han blev offer for det socialdemokratiske valgnederlag – men bare lidt dybere set har han lidt den sædvanlige skæbne for de opportunistiske partiledere, hvis politik spiller fallit: han blev syndebukken for partiet politiske linje, som ikke har og ikke kan have arbejderklassens opbakning, fordi det er en politik for imperialismen og monopolerne, for EU og Bush.

Nyrup er med andre ord blevet et offer for socialdemokratiets krise som sådan – nok så meget som for sine egne fejlgreb.

Det bedste bud på en ’fornyelse’ af den socialdemokratiske politik, som skal bringe S tilbage til regeringsmagten, er tilsyneladende Mogens Lykketoft – veteranen, der tidligere stod bag Svend Aukens fald som partiformand og Nyrups formandskandidatur. Lykketoft var Nyrup-regeringens økonomiske strateg og politiske cheftaktiker – og har som sådan mindst et lige så stort ansvar for den socialdemokratiske regerings politik, som endte med at fjerne Nyrup og bane vejen for Fogh.

Lykketofts kandidatur støttes af mange stærke kræfter – heriblandt Metal, der ser ham som garant for en EU-venlig linje til gavn for monopolerne, og fra Socialistisk Folkeparti, der synes, at han er en mand med progressive visioner. Det sidste baserer sig først og fremmest på Lykketofts vilje til at opbygge EU som den globale ’moraliske’ supermagt og hans spagfærdige kritik af Israel i forhold til krigen mod palæstinenserne. Med Lykketoft som partiformand kan socialdemokratiets internationale kurs blive lagt nogle grader til ’venstre’, i al fald i ord – mens den økonomiske politik forbliver uændret monopolvenlig.

Men der er også andre bud på en ny formand. Den ekstraordinære partikongres vil afgøre sagen. Indtil da vil magtkampen og intrigerne have frit løb.

-pp

Den 24-årige danske fredsvagt Ole Poulsen fra Odense blev sidste fredag sammen med ni andre internationale fredsvagter anholdt af det israelske militær. Han var med til at beskytte en palæstinensisk demonstration i landsbyen Jayyous ved Tulkarem på Vestbredden, der søgte at blokere de bulldozere, som israelsk militær benytter til at destruere olivenlunde og anden landbrugsjord med.

Denne terror mod palæstinenserne skal skaffe plads til en 120 km lang mur, som den israelske regering vil opføre for at adskille palæstinensere og israelere. Muren vil fuldstændigt umuliggøre livet for indbyggerne i Jayyous. Aktivisterne lænkede sig til træer ...

I skrivende stund sidder han fængslet i Ramle uden for Tel Aviv – og forventes nu deporteret som uønsket sammen med de øvrige internationale vagter, som

Til:

**Den danske regering
Partierne i Folketinget
Udenrigsministeriet**

Fredsvagt udsendt af det danske netværk ”Palæstina Fredsvagter” anholdt af israelsk militær

På vegne af det danske netværk ”Palæstina Fredsvagter” protesterer vi på det kraftigste mod det israelske militærs voldelige anholdelse af den 24-årige fredsvagt Ole Poulsen, bosiddende i Odense, ligesom vi bekymrer os for hans

sikkerhed. Vi opfordrer derfor til, at Danmark og EU protesterer mod den voldelige anholdelse af Ole Poulsen og de andre internationale fredsvagter og kræver dem øjeblikkelig frigivet.

Ole Poulsen er i Palæstina for at deltage i den internationale civile beskyt-

Fredsvagter fængsles i Israel

ikke er populære i det zionistiske Israel.

Monsun Nyheder har talt med Signe Færck, en anden dansk fredsvagt, som var til stede ved anholdelsen af Ole Poulsen. Hendes beretninger lyder ifølge Monsun således:

- Fredag demonstrerede vi på samme sted mod opførelsen og placeringen af Muren. Da vi fandt ud af, de var i gang med at ødelægge træer i et af de andre områder, gik vi samlet til dette sted. Vi fik stoppet bulldozerne og presset militæret tilbage. Vi blev stående på stedet overfor militær og politi.

Kort efter bønnen blev vi givet et ultimatum om at forlade området, der var militært lukket område ellers ville de bruge vold. Vi fortalte dem, at vi blev på

området der tilhørte bønderne fra landsbyen, og alle aktivister satte sig ned.

Pludselig og uden anledning begyndte militæret og politiet at affyre store mængder tåregas og flere lyd-bomber. Folk begyndte at løbe tilbage og op af en skrænt og militæret skød mange gummikugler, tåregas og enkelte live bullets efter flygtende folk.

Jeg var et stykke ned af vejen, da jeg

vendte mig og så enkelte internationale tilbage ved militæret. Ole og et par andre løb tilbage for at hjælpe dem, og jeg så Ole bliver skubbet eller smidt meget hårdt mod jorden og en soldat, der truede ham med sit maskingevær rettet mod brystet.

Arrestationen var generelt meget brutal, til trods for at man gentagne gange hørte fredsvagterne råbe »no violence«

»,stop the violence« og »don't hurt us«. Imens forsatte andre soldater med at skyde gummikugler og tåregas efter internationale og palæstinensere til vi var helt ude af syne.

Når dette nummer af KP udkommer, forventes deportationen af de internationale fredsvagter at være gennemført.

Palæstina Fredsvagter protesterer

telse af den palæstinensiske befolkning under den ulovlige israelske besættelse mod overgreb fra det israelske militærs side. Han er udsendt gennem det danske netværk af hjemvendte fredsvagter i samarbejde med den lokale samarbejdspartner "International Solidarity Movement" i Palæstina.

Ved anholdelsen ville Ole Poulsen og otte andre internationale fredsvagter beskytte en fredelig palæstinensisk demonstration. Op mod 200 lokale kvinder, mænd og børn i landsbyen Jayyous ved Tulkarm på Vestbredden

protesterede mod den israelske besættelse og ødelæggelsen af landsbyens oliven-plantager og landbrug. Den israelske stat er ved at opføre en såkaldt separations-mur 6-8 kilometer indenfor den Grønne Linie, hvilket betyder at op mod 80% af landsbyens landbrugsareal

bliver inddraget.

Demonstrationen blev angrebet af israelsk militær med tåregas og gummikugler. De internationale fredsaktivister stillede sig som beskyttelse i vejen for det israelske militær, der skød efter de flygtende palæstinensere, hvorefter israelske soldater anholdt fredsaktivisterne og førte dem væk i det såkaldte "blokadegeb". Mange af fredsvagterne blev slået med soldaternes geværkolber, heriblandt Ole Poulsen, ligesom fredsvagterne fik frataget deres kameraer og andre beviser på de israelske soldaters brutale fremfærd.

Anholdelserne kan kun ses i sammenhæng med den generelle undertrykkelse af palæstinenserne rettigheder, eftersom fredsvagterne netop ville forsvare palæstinenserne demokratiske ret til fredelig protest. Men for-

svaret for demokratiske rettigheder er blevet mødt med vold fra Israels side.

Blandt fredsvagterne er de fem borgere i EU-lande. Med formandskabet for EU, må det være regeringens pligt at forsvare fredsaktivisterne mod yderligere overgreb, kræve dem løsladt og protestere over de israelske soldaters voldelige fremfærd. Når Israel ikke respekterer almindelige demokratiske rettigheder og international ret, bør det få konsekvenser for forholdet mellem EU og Israel.

Med venlig hilsen
**Maj-Britt Svendsen og
Martin Gottliebsen
Palæstina Fredsvagter**

*København, fredag den 15. november
2002*

Forstærk protesterne mod en ny krig

Af Initiativet Ingen krig mod Irak

Initiativet 'Ingen krig mod Irak' - en koalition af 43 organisationer, partier og bevægelser, der arrangerede den store demonstration mod en ny Irak-krig i København den 26. oktober - opfordrer de danske krigsmodstandere til at forstærke protesterne mod en ny krig.

Krigsfaren akut: Protestér nu!
Lokale demonstrationsdage 29.-30. oktober
Demonstrationer under EU-topmødet 12.-14. december

- Vedtagelsen af en ny resolution om våbeninspektion i FN's sikkerhedsråd og den republikanske valgsejr ved midtvejsvalget gør ikke sandsynligheden af en ny krig mod Irak mindre, siger initiativet i en udtalelse fra sit møde:

- Den amerikanske regering har nu offentliggjort en angrebsplan, som omfatter indsættelse af op til 250.000 amerikanske tropper, der skal besætte Irak og fjerne Saddam Hussein. England har meddelt at ville indsætte 15.000 soldater.

Samtidig har den amerikanske regering meddelt, at den ikke vil "vente på FN's sikkerhedsråd for at godkende et angreb på Irak, hvis dette ikke fuldt og helt samarbejder med våbeninspektio-

nerne." Ifølge The Guardian (11.11.02) sagde Det Hvide Hus' stabschef Andrew Card, at "FN kan holde møder og diskutere, men vi har ikke brug for deres tilladelse". Colin Powell sagde til CNN: "Vi vil bede FN om at autorisere alle nødvendige midler, og hvis FN ikke er villig til det, vil USA sammen med nationer af samme indstilling gå ind og afvæbne ham med magt".

Initiativet 'Ingen krig mod Irak' **opfatter faren for en ny krig som akut** og fordømmer en sådan krig som en nøgen aggressionskrig i strid med FN's charter. Initiativet opfordrer derfor det store flertal af danskere, som er imod en krig mod Irak og imod enhver form for dansk krigsdeltagelse, til at forstærke protester og aktiviteter imod den.

Det kan bl.a. ske ved over hele landet at markere krigsmodstanden med **lokale aktionsdage fredag den 28 og lørdag den 29. november** - med møder på skoler, uddannelsessteder og arbejdspladser, og med aktioner og oplysningsvirksomhed rundt om i byerne.

Samtidig opfordrer det til at **vise modstanden mod en Irak-krig under EU-topmødet i København den 12-14. december**, herunder mod dansk krigsdeltagelse og enhver form for EU-deltagelse i denne krig. Under de afsluttende demonstrationer lørdag den 14. december **indgår initiativet i særlige fredsblokke.**

Til brug for de landsdækkende aktiviteter udsender initiativet en **uddelelingsavis**, som vil foreligge omkring den 20. november.

Initiativet INGEN KRIG MOD IRAK

Kontakt og yderligere oplysninger:

Jørn Andersen - Tlf. 40 30 02 10 -
 email jorn.a@email.dk

Dorte Grenaa - Tlf. 35 42 26 86 -
 email dortegrenaa@yahoo.dk

Helge Bo Jensen - Tlf. 33 93 33 24
 (Enhedslisten) - email
ELLAND@ft.dk

Terrorkrig og krig mod Irak bliver temaer under EU-topmødet i København

Af Det ny initiativ København 2002 - Copenhagen 2002

Den nærliggende mulighed for en storstilet amerikansk krig mod Irak - måske allerede fra december - gør det uomgængeligt at markere modstanden mod USA's 'krig mod terror' på gaderne i forbindelse med EU-topmødet i København den 12-14. december.

Mens de planlagte demonstrationer den 14. oktober vil rumme en fredssektion, har der ikke indtil nu været planlagt en demonstration med dette spørgsmål som hovedtema. Initiativet 'Stop Volden' har ikke formået at samle alle de kræfter, der vender sig mod krig og globalisering til fordel for monopolerne - og slet ikke formået at sætte de store aktuelle globale temaer på dagsordenen.

Det nye initiativ København 2002 - Copenhagen 2002 indkalder derfor til en demonstration om eftermiddagen den 13. december, med danske og internationale talere, under følgende paroler:

Stop terrorkrigen!
Nej til imperialistisk globalisering!
Nej til kapitalens EU!

Uanset om en krig mod Irak påbegyndes på baggrund af den resolution fra FN's sikkerhedsråd, som blev vedtaget i fredags, vil det være en illegitim aggressionskrig, i strid med folkeretten og FN's charter.

Den Europæiske Union og den danske regering har ikke sagt fra over for en amerikansk aggressionskrig. Til de 250.000 amerikanske tropper tilføjes tværtimod også 15.000 engelske kamptropper. Andre EU-lande, som Danmark, kan frygtes at medvirke til den illegitime krig om den irakiske og arabiske olie på andre, mere indirekte, måder. Demonstrationen vil sige Nej til en krig mod Irak, nej til enhver form for dansk krigsdeltagelse og støtte fra EU's side.

EU som sådan har erklæret total opbakning bag USA's 'krig mod terror' og alle EU-landene har gennemført en

såkaldt antiterrorismelovgivning, der indskrænker de demokratiske rettigheder og retten til politisk protest. Ikke terrorisme, men berettigede sociale og nationale befrielseskampe - som i Palæstina, på Filippinerne, i Colombia og Tjetjenien - er deres hovedmål. Det er bl.a. kommet til udtryk ved at anbringe Jose Maria Sison, grundlægger af Filippinernes Kommunistiske Parti og prominent forkæmper for sit land og folk, på EU's liste over terrorister.

Demonstrationen retter sig foruden mod terrorkrigen også mod imperialistisk globalisering og EU's udvikling til en supermagt - 'Europas Forenede Stater'.

Dermed vil det blive sikret, at de største aktuelle politiske spørgsmål i dag markeres under topmødedagene i København.

Blandt talerne vil være den amerikanske journalist Ron Ridenour og en repræsentant for Filippinernes Nationale Demokratiske Front, Sammi Jawad

for komiteen 'Stop Sanktioner og Krig mod Irak' og en række af de tilsluttede danske og internationale organisationer.

En række organisationer og enkeltpersoner har på nuværende tidspunkt tilsluttet sig initiativet, heriblandt krigsmodstanderorganisationen 'Stop Terrorkrigen', solidaritetsorganisationerne 'Stop Sanktioner og Krig mod Irak' og Filippinsk Solidaritets Komite, samt Arbejderpartiet Kommunisterne (APK), Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund (DKU) og Organisationen for Rekonstitueringen af Danmarks Kommunistiske Parti (ORDKP).

En række internationale antiimperialistiske organisationer, solidaritetsorganisationer og krigsmodstanderorganisationer forventes at tilslutte sig demonstrationen.

**Initiativet
 København 2002 - Copenhagen 2002**

Se demonstrationsgrundlaget side 22

Hvorfor EU står bag USA's terrorkrig

Det er ikke noget tilfælde, at EU og EU-landenes ledere har erklæret, at de står last og brast med USA i 'krigen mod terror'. Det er de samme interesser og samme 'værdier', som de deler. På trods af enkelte landes modstand mod det ene eller det andet konkrete krigsventyr, som Bush og Co. planlægger, herunder den ny krig mod Irak.

"Den internationale orden, som blev nedfældet i 1945 ved slutningen af anden verdenskrig under overopsyn af FN, er afviklet," skriver lederskrubenten på Le Monde Diplomatique Ignacio Ramonet. Det er sandt. Derpå fortsætter Ramonet:

"Tilsyneladende uopmærksom på den strukturelle forandring reagerer

mange europæiske ledere (i Storbritannien, Italien, Spanien, Nederlandene, Portugal, Danmark og Sverige) over for USA's imperiale prætentioner med en servilitet, der sømmer sig for feudale vasaller. I denne proces opgiver de national uafhængighed, suverænitæt og demokrati. De har krydset den linje, der adskiller den allierede fra det feudale subjekt, partneren fra marionetten." ('Servile stater', okt. 2002).

Forklaringen er ellers indlysende nok. Den er nedfældet i forfatningsudkastet til Europas Forenede Stater: Det er to alen ud af et stykke - to instrumenter for monopolerne, for den imperialistiske verdensorden. Den ene bare i den andens skygge. KP

Novo Nordisk tørre krisen af på de ansatte

Novo Nordisk har været en komet på det danske erhvervslivs stjernehimmel de sidste 30 år. Koncernen har et image som en "social" virksomhed med personalegoder; men nu trænger virkeligheden sig på: Det gælder aktionærernes udbytter.

Flere hundrede arbejdspladser i service-sektoren på Novo Nordisk er udset til at blive "out sourced". Kantinedrift, rengøring, intern post, varemottagelse og -udbringning skal – hvis ledelsen får magt, som de har agt – overtages af serviceleverandører udenfor koncernen.

Koncernledelsen har nemlig truffet den beslutning, at al energi skal sættes ind på fokus på produktionen. På trods af at de ansatte har tilført Novo Nordisk Servicepartner (NNS) et overskud på 8 pct. af omsætningen, hvilket var budgetteret til 6 pct., så er udmeldingen, at stillingerne skal bortfalde. På trods af at NNS' ledelse konstaterer, at mange serviceydelser kan leveres billigere af NNS, så fastholder koncernen, at servicen skal "out sources".

Koncernen har besluttet, at NNS skal omdannes til et selskab, der skaffer leverandører udefra, hvilket skal koste omkring 400 timelønsansatte deres stillinger.

Idet koncernen forsøger at bevare deres image som en "social" ansvarlig virksomhed, der overfor aktionærerne er i stand til bevare roen på arbejdspladsen og dermed produktionen, har samme koncern givet en "jobtilbudsgaranti".

Den består i, at samtlige ansatte i NNS, som har dagholdsarbejde, får "tilbudt" et skifteholdsarbejde i produktionen. Takker de nej, så er det ud.

Det er det såkaldte "sicilianske tilbud".

Ikke desto mindre ser "tilbuddet" pænt ud i virksomhedens sociale regnskab, som har en besmittende effekt på aktiekurserne.

Koncernen har i mange år haft planer om, at koncentrere energien og kræfterne om produktionen – og skubbe servicesektoren ud i kulden. De ansatte i servicesektoren kunne følge samme vej. Planerne er nu blevet fremskyndet.

Årsagen hertil kan aflæses i koncernens aktiekurser i det indeværende år. På godt et år blev kurserne halveret. Det skyldes faldende salgstal, forårsaget af den øget konkurrence i medicinalindustrien, hvor Novo Nordisk nær-

Lars Rebién Sørensen
- etisk direktør

mest har haft global monopol med 50 pct. af markedet. Det skyldes afsløringen af, at koncernen brugte mennesker som forsøgsdyr på et nyt produkt, der viste sig at udvikle kræft.

Koncernen har brugt adskillige årtier på at opbygge sig med et image, som en virksomhed med et "menneskeligt" ansigt. I den periode tjente koncernen styrtende med profit til aktionærerne, der gjorde det muligt at anlægge facaden. Ledelsen var i stand til at betale sig til en arbejdsfred/ro på arbejdsplad-

sen, der var alment kendt som en personalevenlig arbejdsplads.

Da krisen nu kradser, viser ledelsen, hvor hensynet virkelig ligger – hos de uproduktive aktionærer.

Det er de ansatte i servicesektoren, der står først for skud. Når det slag er slået, gælder det løn- og arbejdsforhold for de ansatte i produktionen. Salami-taktikken er trådt i kraft. Hvis koncernen skal klare sig på verdensmarkedet imod de amerikanske, britiske og schweiziske konkurrenter, så gælder det den mest effektive udnyttelse af arbejdskraften.

Her gælder ingen hensyn til "sociale" forhold.

Derfor har den anden halvdel af koncernen – enzymproduktionen, som også råder over 50 pct. af verdensmarkedet – i et års tid forsøgt at få de faglige klubbers godkendelser af, at de kan udnytte dagpenge- og bistandsmodtagere som billig arbejdskraft. Argumentet er, at de vil være en "social" virksomhed, der bringer folk tilbage på arbejdsmarkedet. De fleste faglige klubber har vendt tommelfingeren nedad.

Fakta er, at stjernekometen på den danske erhvervshimmel, der har erhvervet sig et ry som en personalevenlig, menneskeretsvenligsindet, miljøvenlig mm. virksomhed, er, når alt kommer til alt, en virksomhed på linie med alle andre.

Novo Nordisk er ligeså kold og kynisk, som alle andre, når konkurrencen trænger sig på, og aktionærerne forlanger deres udbytter og fortjenester.

-gri

Finansministeren med sugerøret i a-kassernes lommer

*Regeringens skattestop er en floskel
Med et nyt lovforslag vil finansminister lænse a-kassemedlemmer for 23 mio.*

Den omstridte finansminister Thor Pedersen (V) vil blandt andet benytte a-kassernes midler til at forbedre statsfinansieringen med i alt 150 millioner kr. om året.

Det er amter, kommuner og a-kasserne – eller rettere borgere og medlemmer - der er udset til at være "donorerne". Metoden skal være at inddrage indbetalinger til staten på et tidligere tidspunkt. Eksempelvis skal a-kasserne fremover indbetale medlemmernes bidrag til arbejdsløshedsforsikring, efterløn og ATP på en fast lav forrentet konto, inden de sendes videre til staten. Staten scorer provenuet, hvilket alene koster a-kasserne 23 millioner kroner årligt. Tabet opstår ved, at a-kasserne i dag har mulighed for at forrente indbetalinger til almindelig markedsrente.

Det går hårdest ud over FTF's, lærernes og andre a-kasser, der opkræver kontingentet kvartals- eller månedsvis forud. LO, FTF, AC og Ledernes Hovedorganisation har i et høringssvar protesteret over forslaget:

- Man fratager a-kasserne cirka halvdelen af den forrentning, der ellers kan opnås ved at placere midlerne til almindelig markedsrente, lyder det i

høringssvaret.

Borgerne i kommuner og amter og a-kassemedlemmerne kan med rette spørge, hvorfor ikke de selv har retten til at disponere over pengene, til de rettelig skal indbetales.

Men det problem forholder A-kassernes Samvirke sig ikke til. I stedet sender de regningen videre til medlemmerne:

- Desværre er der kun et sted at dække tabet, og det er at hente pengene hos medlemmerne, udtaler formanden for A-kassernes Samvirke, Morten Kaspersen.

I betragtning af, at kommuner og amter også sender regningen videre, kan man konstatere, at finansminister Thor Pedersen på trods af et påstået skattestop igen har sugerøret i arbejdernes lommer.

-gri

Nu kan der igen "puttes"

Silkeborg kommune har på ulovlig vis brugt arbejdsledige til et aktiveringsprojekt i Silkeborg Golf klub.

Det lokale Arbejdsmarkedsråd har med denne klare melding stoppet misbruget af seks kontanthjælpsmodtagere. Arbejdet skulle have været udført som almindeligt lønnet arbejde, fastslår Arbejdsmarkedsrådet.

SiD Silkeborg afholder sammen med LO en åben konference den 2. december, hvor afgørelsen og perspektiverne for denne skal diskuteres.

Hvorvidt den nye arbejdsmarkedsreform, som Socialdemokratiet med LO's velsignelse har medvirket til, lovliggør denne form, er vel en diskussion værdig.

Tre i ét

SiD, KAD og TiB er på topplan blevet enige om ét fremtidigt forbund, der derved bliver Danmarks største med 450.000 medlemmer. Det er sket på et fælles hovedbestyrelsesmøde, hvor stemningen blev beskrevet som usædvanlig positiv. Der blev samtidigt nedsat tre fællesudvalg, der har til opgave at skrue forslag sammen til en ny beskæftigelsespolitik, a-kasse, faglige og politiske opgaver samt den lokale struktur.

Medlemmerne i Speciearbejderforbundet, Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark og Træ-Industri-Byg vil senere blive draget ind i sammenlægningen.

SiD Ungdom shines op

SiD har et blandt flere medlemsproblemer: Forbundet mister dagligt 13 ungdomsmedlemmer. Derfor har 100 deltagere på et nyligt afholdt landsmøde i SiD Ungdom besluttet at shine ungdomsarbejdet op. Det gennemgående mantra – med forbundsbladets ord – var synlighed og oplysning. Ideerne var spundet tæt ind om forskellige redskaber a la en "velkomstpakke" med informationsmateriale om, hvad SiD har af tilbud og muligheder. *Fagbladet* beskriver ikke, hvorvidt der direkte har været kritiske røster fremme angående SiD's politik og virke, men flere unge slog til lyd for mere indflydelse i lokalafdelingerne.

Flere fynske fyringer

Fyn er fin. Det er et ubestrideligt faktum, hvilket arbejdsgivere, aktionærer og kapitalen tilsyneladende ikke er enige i. I hvert fald står øens arbejdere nu over for nye og flere fyringer. Således sættes 120 ansatte på Superfos Packaging i Haarby på porten, da koncernen lukker og flytter produktionen til udlandet og Randers, hvor nogle af de fyrede har fået tilbudt arbejde.

Som tak for flere års tro ansættelse tilbydes de nu at flytte fra familie og venner. Lokalt er der nemlig ikke store muligheder for arbejde, oplyser en tillidsrepræsentant.

Anti-krigs-opråb

fra EUROPEAN SOCIAL FORUM - Firenze

Til alle medborgere i Europa:

Sammen kan vi stoppe denne krig!

Vi, de europæiske folkebev gelser, kæmper for sociale rettigheder, for social retfærdighed og demokrati, og imod alle former af undertrykkelse.

Vi går ind for en verden af mangfoldighed, gennemsyret af frihed og gensidig respekt.

Vi mener, at krigen, hvad enten den bakkes op af FN eller ej, vil være en katastrofe for Iraks folk - der allerede lider under sanktionerne, såvel som under Saddam Husseins regime - lige-

som for de andre folkeslag i Mellemøsten.

Og den burde modsiges af alle, der tror på demokrati og politiske l sninger af

internationale konflikter, for den indeholder også potentialer til en global katastrofe.

Der er i dag massiv modstand mod krig i alle Europas lande. Hundre tusinder

har allerede mobiliseret for fred.

Vi opfordrer bevægelserne og borgerne i Europa til at påbegynde en modstandsbevægelse mod krig over

hele kontinentet, og til at:

1. organisere en massiv modstand mod et angreb på Irak NU,

2. hvis krigen starter omgående at protestere og aktionere og indkalde til landsomfattende demonstrationer den følgende lørdag,

3. At lørdag d. 15. februar 2003 bliver en fælles europæisk demonstrationsdag,

hvor alle Europas hovedstæder vil huse massedemonstrationer imod krigen.

Vi kan stoppe denne krig.

Opr b fra European Social Forum

Vi er samlet her, progressive folkebev gelser fra alle Europas regioner i Syd, Nord,  st og Vest. Vi er samlet efter en lang proces af demonstrationer i Amsterdam, Nice, Seattle, G teborg, Genova, Bruxelles, Barcelona, Oslo. Disse store mobiliseringer imod nyliberalismen, såvel som generalstrejkerne til fordel for sociale rettigheder samt alle modstandsbev gelser mod krig, viser en stærk vilje til at bygge et andet Europa. På det globale plan tilslutter vi os World Social Forums Charter og opr bet fra de folkelige bevægelser i Porto Alegre.

Vi er samlet her i Firenze for at udtrykke vores modstand mod et Europa, der styres af kommercielle selskaber og af nyliberalistisk politik. Denne markedsmodel leder til konstante angreb på arbejderes vilkår og rettigheder,

den leder til sociale kløfter, undertrykkelse af kvinder og etniske minoriteter samt udstødning af arbejdsløse og indvandrere. Den leder til miljøkatastrofer, tvivlsomme privatiseringer og usikkerhed for de arbejdssøgende. Den leder til, at stærke lande dominerer svagere landes økonomier, og ofte, at disse lande nægtes ret til suverænitæt. Den leder til krig.

Vi skal styrke og udvide vores netværk, fordi at bygge et andet Europa nu er meget presserende! Vores mål er at skabe en verden af ligeret og sociale rettigheder og af respekt for forskellighed; en verden, i hvilken uddannelse, godt arbejdsmiljø, sygepleje og bolig er alles rettigheder, ligesom retten til at spise ufarlig mad, produceret af landmænd og bønder frie af markedsøkonomiske sp ndetr jer; en verden uden

fattigdom, sexismen, racismen og homofobi. En verden, hvor mennesker er vigtigere end profit. En verden uden krige.

Vi er samlet for at diskutere alternativer. Vi må fortsat udvide vores netværk og vores arbejde med kampagner og andre metoder i kampen for at gøre en sådan fremtid mulig. Store bevægelser vokser op rundt om i Europa: Disse folkebev gelser repræsenterer en ny og konkret mulighed til at bygge et bedre Europa, en bedre verden. Vi forpligter os til at udvide vores netværk og i det følgende år indgå i kampagner:

Mod nyliberalismen

Mod krig

Mod racismen

Mod sexismen og homofobi

For menneskers rettigheder og "ET ANDET EUROPA".

Firenze 12. november 2002

Kender du det?

Du vender hjem fra en lang og opslidende arbejdsdag. Indenfor døren ligger dagens post. Det er jo ikke fordi ens forventninger er så store. Det er alt for sjældent, man modtager en glad feriehilsen fra kusinen, mosteren eller andre familiemedlemmer. Når alt kommer til alt, så har de jo ligeså lidt råd til at rejse, som én selv.

I stedet ligger rudekuverterne og venter:

- Du tør ikke åbne mig, for det koster dig, beretter de.

Man ved, det er ubehageligheder, der venter; men tommelfingeren finder alligevel vej og kuverten sprættes op. Man er fyldt med forvisning om, at der venter en ny skuffelse.

Din automatpilot er slået til.

Udgiften til el, gas, telefon er større end forventet. Din pensionsopsparing er reduceret på grund af faldende aktiekurser. Din låneansøgning er afslået, fordi du nærmer dig insolvens.

Og det slår aldrig fejl! – Du får ret.

Det sker bare aldrig, at der ligger et brev og venter:

- Kom i mine arme, du har netop vundet en million kroner.

Nogle gange hænder det, at man modtager en regning, som man studser over. De fleste betaler man jo i sikker tro på, at opkræverne har retten på deres side. Det er jo en fin og officiel faktura, der underbygger facts, - tilsyneladende.

Det hænder også, at man studser, stopper op og føler en uimodståelig trang til at kontakte selskabet for at få en forklaring.

I givet fald kan det være lykken at få kontakt til selskabets *kundecenter*.

Nogle gange får man den lykkelige oplevelse, at kundecenterets ansatte afgiver replikken:

- Det problem undersøger jeg, hvorefter jeg vender tilbage med en præcis forklaring!

Nogle gange lykkes det sgu! Andre gange ikke.

Lillian er ansat i et kundecenter, som er underlagt ISO-regler. Det er et efterhånden alment brugt kvalitetssystem, som bliver brugt af de fleste større firmaer. De benytter det til at dokumentere, at de har ”hånd i hanke” med produktionsgangen. Det får også til konsekvens, at stort set alle bevægelser – specielt afvigende bevægelser – skal registreres, nedskrives. Til tider skal der også følge afvigelse-

sesbeskrivelser, kundeklager og forbedringsforslag med.

Det medfører selvsagt et stort bureaukratisk arbejde med sig, som prioriteres over det produktive. Det lægger lederne stor vægt på.

Forleden dag skulle Lillian udfærdige en kundeklage. Det blev gjort efter alle kunstens regler. Så langt så godt. Kunden var utilfreds – berettiget – og det var noteret til videre behandling. Det var så op til øvre instanser at behandle sagen og dermed ”lukke” sagen.

Ved en tastefejl opstod problemet.

Lillian kom til at ”lukke” kundek-

lagen i stedet for at ”gemme” den. Straks figurerede Lillians initialer som den ansvarlige for at have færdigbehandlet og afsluttet klagen.

Det var jo ingenlunde tilfældet.

Lillian er jo en ansvarlig medarbejder, så hun tilkalder den nærmeste overordnede, som burde have styr på proceduren:

- Einar, jeg har et problem. Jeg har ”lukket” en kundeklage forkert, så det fremstår, som om jeg har afsluttet den. Hvad gør jeg?

Den ansvarlige leder kaster sig ind i problemet uden at have forstand på det.

Da de sidder ved lederens computer, forsøger han at slette Lillians initialer ud for den afsluttende part. Det kan ikke lade sig gøre.

Lillian er snu. Hun har netop erfaret, at når man dobbeltklikker på ”afslut kundeklage”, så overtager PC-brugeren rollen som den ”afsluttende part”. Hun foreslår selvfølgelig sin leder, der ikke har det mindste styr på sine ansattes arbejdsområder, at han derfor dobbeltklikker på ”afslut kundeklage”.

Det gør han godtroende! Stor bliver panikken, da han konstaterer, at hans initialer pludselig optræder som den ansvarlige afslutter.

Blodet løber fra Einars hoved. Ligbleg kaster han sig tilbage i sin mægtige kontorstol, som er indrettet til en tilbagelænet tilværelse med fødderne på skrivebordet.

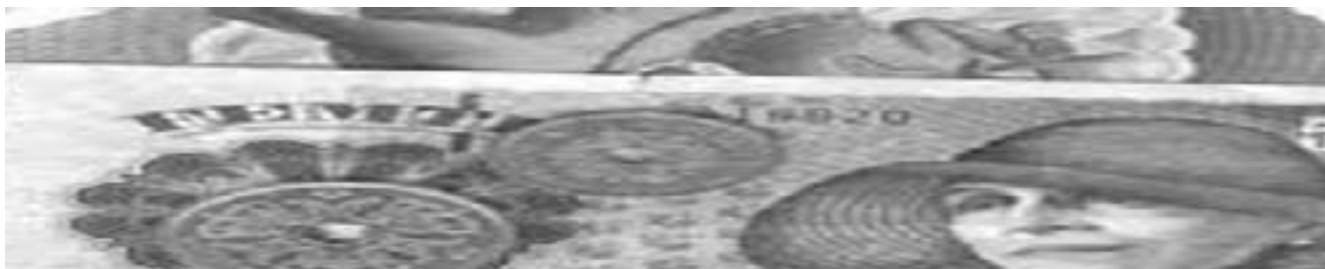
Herefter ophører ”hjælpen”. Lillian dikteres tilbage til arbejdspladsen med lodret ordre om at få at få udbedre skaden, så hans ”røv” i hvert fald ikke står i klaskehøjde.

- Og husk at notere, at det er dig, der har lavet en fejl!

Det er en leders ret!

Kender du det?

-Reno

De unge i forreste række

Missilforsvar, stjernekrig og en verden i kaos

Af Troels Riis Larsen, DKU

Vi står i midt i en langvarig krig. Her tænker jeg ikke "blot" på den aktuelle (kommende) krig i Irak, som den amerikanske præsident Bush har proklameret op til flere gange. Jeg tænker på den krig som foregår lige nu mellem de små og store imperialistmagter. Der bliver kæmpet om kolonier og råstoffer, hvor Olie er det absolut vigtigste af slagsen. I kampen om herredømmet har USA lagt sig i spidsen af ræset.

Hvad snakker jeg om...?

Jo - jeg snakker selvfølgelig om den amerikanske oprustning, herunder det amerikanske missilforsvar, der uundgåeligt medføre til ny oprustning fra de lande, der på kort og lang sigt føler sig truet af et USA, der er styret af en krigsnyderlig præsident og den amerikanske våben- og olieindustri.

Hvilke lande føler sig truet af det demokratiske USA, spørger du måske? Er det ikke blot usle

slyngelstater, der mæsker sig i masseudryddelsesvåben og andet farligt. Dette er Bush's retorik, der skal forsvare hans massive oprustning på alle felter. I virkeligheden er det USA, der har langt flest masseudryddelsesvåben. Og USA har nægtet at underskrive alle aftaler om at begrænse disse våben.

Men missilforsvaret er da defensivt - er det ik'?

Svaret er nej. Missilforsvaret, der i første omgang skal kunne nedskyde omkring tyve atomare interkontinentale missiler, er først og fremmest rettet mod Kina og andre mindre atommagter. Kina har netop omkring tyve interkontinentale atomare missiler. Hvis missilforsvaret bliver en realitet betyder det altså at USA kan gennemføre en krig mod Kina uden selv at skulle frygte atombomber. Og med den nye Bush-doktrin, hvor han giver sig selv ret til at angribe ethvert land, der kan true USA's sikkerhed er det lige pludseligt blevet en skrækvision for fremtiden. USA og Kina i ragnarokkrig. Og

det er bare et af scenarierne.

Det amerikanske missilforsvar vil altså medføre en stigende oprustning fra kinesisk side for at imødegå truslen fra USA, hvilket igen vil medføre at de regionale atommagter, Pakistan og Indien, vil opruste. Bevæbnede til tænderne overfor hinanden - med atomvåben. Denne oprustningsspiral var også kendetegnet for perioderne op til de to verdenskrige.

Irakkrig, krig mod terror og stjernekrig rammer os - lige i solar plexus.

Danmark er i krig - i Afghanistan. Der tales ikke om det. Der er ikke daglige frontreportager. Men dag efter dag flyver danske F16-fly med dødbærende bombelaster fra baser i Kirgisistan ind over Afghanistan - og slipper deres last.

Danmark er en reserve for USA's globale krig mod terror, ja, mere end det: en aktiv deltager i Bushs krig og en vigtig støtte til aflastning af

kamptropper - i Afghanistan, overalt i verden og snart i Irak ...

Helt konkret er Grønland et mål for stjernekrigen, en af Bush-krigenes mange fronter.

USA har brug for Grønland og Thulebasen som led i opbygningen af missilforsvaret. Da Grønland i realiteten stadig er en dansk koloni, er det Danmark der bestemmer, hvorvidt USA må udbygge Thulebasen. MEN den grønlandske befolkning er generelt modstandere af stjernekrig - i rummet og på Grønland.

Hvad kan vi så gøre?

Vi kan råbe højt. Give alt vores støtte til den grønlandske og internationale modstand mod terrorkrig, stjernekrig, Afghanistankrig, der ikke er slut, Irak-krig, der er begyndt ... Og frem for alt styrke den fremvoksende danske antikrigsbevægelse.

Hvad med os unge?

Det er os der lever med den stigende spænding. Det er os der skal være kanonføde i de kommende krige. Det er os der skal bruges i imperialistmagternes kamp om verdensherredømmet. Det er ikke mindst os, der kommer til at betale for krigsoprustningen i form af ringere levevilkår, nedskæringer på uddannelserne og alle de sociale poster - og allerede gør det.

I London, New York, San Francisco, Firenze, København - overalt - er hundredtusinder (og hundredtusinder af unge) gået på gaderne i protest mod krigen.

Da det er os der står for skud er det også os der må stå i forreste række i kampen for freden - eller gå til **krig mod krigen**, som Lenin gjorde i sin tid. Imperialismen er døende og der er ingen grund til at være beskedene - vi må give den dødsstødet.

Irak-krig på vej

Begyndelsen til nyopdeling af Mellemøsten

FN's Sikkerhedsrådsresolution er et figenblad for George Bushs nye krig. Det er de fleste seriøse kommentatorer enige om. Krigen kan bryde ud meget snart, allerede i december.

Men Irak-krigen er kun indledningen til en fuldstændig nyopdeling af Mellemøsten. Det hævder f.eks. den britiske Labour-MP'er George Galloway.

Den tidligere vicegeneralsekretær for FN Dennis Halliday siger som mange andre kritikere, at FN's sikkerhedsrådsresolution er et røgslør for krig. Halliday har været chef for FN's mad for olie-program i Irak, men har i lighed med Hans von Sponeck opsagt sin stilling i protest mod de folkemorderiske virkninger af sanktionerne og har argumenteret stærkt for deres fjernelse.

I en kommentar til sikkerhedsrådsresolutionen siger han:

- FN's nye resolution er et maskespil, et tilsøringstrick. Den er alligevel gennemskuelig nok til, at man kan udpege de udspændte faldsnore, forhindringer og hurdler, der sammen med en farlig tvetydighed er konstrueret sådan, at Irak ikke kan undgå at komme til at bryde den. Så kan Bush-krigen begynde, pænt tildækket i FN-respektabilitet selvom den selvfølgelig allerede er begyndt med de 12 års dødbringende embargo, bombningerne i no-fly-zonerne og nu placeringen af hær-, flåde- og luftstyrker og materiel på jorden i Golfen, Kuwait etc.

Dennis Halliday er hermed på linje med de fleste seriøse analytikere, som i modsætning til krigsjournalistikken, der orkestreres fra Det Hvide Hus og imperialismens regeringskontorer, ikke ser FN-resolutionen som 'Saddam Husseins sidste chance', men som en garanti for krig.

I en tale på California Institute of Technology onsdag sagde den tidligere våbeninspektør Scott Ritter (1991-98), at krigen er uundgåelig:

- Vi går i krig, og der er ikke en skid, inspektørerne kan gøre for at stoppe det, og det er en skam. Inspektionerne har fungeret engang, og de kunne

Dennis Halliday. Tidligere vicegeneralsekretær for FN og chef for FN's mad for olie-program i Irak.

komme til det igen.

Ordlyden af FN-resolutionen tillader USA at angribe i midten af december, sagde Ritter, der blev tvunget væk som våbeninspektør, da han protesterede mod USA's brug af våbeninspektionerne og FN til at fremprovokere den krise, der førte til Clintons krig mod Saddam - Operation Desert Fox.

- USA's politik får Irak er at fjerne regimet. Det sidste, Bush ønsker, er en våbeninspektion, som fungerer. Det ville betyde ophævelsen af de økonomiske sanktioner og at Irak kommer tilbage i folden, mens Saddam Hussein stadig er ved roret.

Ifølge Ritter rummer FN-resolutionen en skjult aftrækker, som vil tillade Bush at angribe efter den deadline, som er sat til 8. december, hvor Irak skal have redegjort for sine våben. Han bemærkede, at der vil være fire amerikanske hangarskibe i regionen i december.

At Saddam har overlevet den første deadline med sin accept af resolutionen, ændrer intet ved den amerikanske krigskurs. For bundlinjen er, at hvis våbeninspektørerne ikke leverer et tilfredsstillende påskud for den amerikansk-britisk-israelske krig, så kommer den alligevel - FN eller ikke FN. Det har de krigeriske udtalelser fra Det Hvide Hus i de sidste dage gjort klart.

Den amerikanske regering er tilmed begyndt at snakke om at få fjernet chefinspektøren, svenskeren Hans Blix, hvis han ikke optræder, som USA vil. (World Tribune 14.11.02) Blix og en 24

mands stor delegation af våbeninspektører ankommer til Irak mandag.

Det er samtidig ved at gå op for en verden, som har rejst sig til massive folkelige protester - 400.000 i London, 200.000 foran Det Hvide Hus og senest over en million demonstranter i Firenze - at der ligger noget andet bag den amerikanske krigsgalskab end blot ønsket om at komme af med Saddam, og måske mere end blot at få fingre i den irakiske olie. Den store amerikanske hærstyrke på over 200.000 mand vil sætte sig fast i Irak. I dag er der amerikansk militær i mere end hundrede lande, og verden kender kun et par eksempler på, at USA har trukket sig ud efter en krig. Vietnam er undtagelsen, der blev den amerikanske hær smidt ud.

Det britiske Labour-parlamentsmedlem George Galloway er en af de mest udtalte kritikere af Bushs og Blairs krigspolitik. Som næstformand i Labours udenrigspolitiske komite i parlamentet har han adgang til informationer og dokumenter, som holdes tilbage for offentligheden.

Ifølge CommonDreams News Center hævder Galloway, at der i magtens korridorer på begge sider af Atlanten cirkulerer en plan for opdeling af Mellemøsten. I et interview for nylig meddelte han, at ministre og fremtrædende skikkelser i den britiske regering drøfter en opdeling af Mellemøsten i form af en *tilbagevenden til den koloniale opdeling af landkortet fra den første fjerdedel af det 20 årh.*, hvor regionens nutidige stater blev fastlagt.

En anglo-amerikansk krig imod Irak vil ifølge Galloway kunne være startskuddet til en opbrydning af regionen. Galloway, som mødtes med Saddam Hussein i Bagdad i august, hævder at de amerikanske og britiske krigsmål går langt videre end til at erstatte den irakiske leder:

- De inkluderer en omstrukturering af hele Mellemøsten, for bedre af sikre stormagternes hegemoni over Mellemøstens naturrigdomme og sikkerheden for de imperialistiske staters fortrop i

George Galloway. Britisk Labour-parlamentsmedlem

området - den israelske stat. Og en del af dette er faktisk korrektion af grænser.

Galloway, der er en hovedskikkelse i den britiske antikrigskoalition Stop the War, kommer i øvrigt til Danmark for at deltage i protesterne i forbindelse med EU-topmødet i december.

Har han ret, betyder det flere krige. Mod hvem? Det er indlysende, at palæstinenserne igen vil blive de første ofre for den nye krig mod Irak. Sharon-regeringens planer ligger parat, og de omfatter nye uhyrlige brud på menneskerettighederne, nye massakrer - og en mulig total etnisk udrensning af palæstinenserne fra deres eget land.

Sharon opfordrer direkte sin nære kampfælle Bush til at gå til angreb på Iran i samme øjeblik, krigen mod Irak er vundet. I et interview med den engelske avis The Times (5.11) siger han, at Iran skal sættes under pres 'dagen efter' at aktionen mod Bagdad er slut, på grund af Irans rolle som et 'centrum for global terrorisme'.

Ifølge Sharon vil Israel 'slå tilbage', såfremt det angribes af Irak med kemiske eller biologiske våben - uanset om Washington søger at holde sin forhadte allierede ude af en krig mod Irak. Israel vil med andre ord gå ind i Irak-krigen for at sætte Mellemøsten i flammer.

Felttoget mod Irak er kun indledning til en storkrig om Mellemøsten. Det er endnu en understregning af nødvendigheden af, at den massive folkelige mobilisering i Europa, USA og verden over når op på et endnu højere niveau for at stoppe krigen, inden den begynder.

Tidsfristen er kort. Styrkerne til en angrebskrig er bragt i stilling og kan udløses når som helst. Næste hurdle ifølge FN-resolutionen (der betyder et totalt brud med FN's charter, hvis første artikel går ud på at løse internationale konflikter uden krig) allerede den 8. december.

Kampen fortsætter!

Udtalelse fra Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR)

Valget af Luiz Inácio Lula da Silva til Brasiliens præsident den 27. oktober repræsenterer – uafhængigt af hvad hans regering vil ende med at gøre – en sejr for arbejderne og det brasilianske folk på deres vej mod frihed og erobringen af socialismen og et nederlag for landets herskende klasser og deres magtfulde massemedier.

Kendsgerningen er, at folket gik til stemmeurnerne og i altovervejende grad stemte imod regeringens og det

for jordreformer og krav om stop for volden på landet.

Også arbejderklassens kamp voksede – dog med mindre styrke – med snesevis af strejker over hele landet. Året 1995 var særligt, idet oliearbejderne dette år iværksatte en landsdækkende strejke og modigt gjorde modstand mod hærens indtrængning i raffinaderierne og regeringens angreb på deres fagforeninger.

Hvad angår de offentlige ansatte, så lod de sig ikke intimidere af pressede

nationale og internationale borgerskabs kandidat. Stemmeafgivningen til fordel for Lula var så stor, at end ikke den af ABIN (Brasiliens efterretningstjeneste) planlagte valgsvindel kunne ændre noget. Derimod strømmede hundredtusindvis af brasilianere allerede før valgresultatets offentliggørelse ud på gaderne og fejrede sejren.

Men hvad er hovedårsagen til Lulas valgsejr?

Den er de store kampe, som arbejderne, bønderne, de indfødte og ungdommen har ført gennem de sidste otte år.

Hundredvis af jordbesættelser er blevet gennemført af MST (De Jordløses Bevægelse, o.a.), og mange af disse er blevet mødt med lejermordere og politistyrker sat ind af regeringen. Alene i 1999 organiserede MST 147 jordbesættelser. Og i de første fire år af Fernando Henrique Cardosos regeringstid og som resultat af dennes voldsomme undertrykkelse af MST myrdedes 163 jordløse landarbejdere. I april 1996 i Pará skete det største og mest brutale angreb på MST, massakren i Eldorado dos Carajás, hvor 19 bønder blev myrdet. Svaret fra MST herpå var, at 100.000 jordløse arbejdere okkuperede hovedstaden Brasilia i en stor demonstration

lønninger og fyringstrusler hængende over hovedet og organiserede i 2000 og 2001 to store generalstrejker for højere løn og til forsvar for den offentlige service.

Endvidere har der været demonstrationer imod privatiseringen af statslige foretagender, særligt imod privatiseringen af Telebrás (telekommunikation, o.a.), Vale do Rio Doce (metalindustri, o.a.), elektricitetsværkerne m.fl. Allerede i 1997 – som resultat af alle disse mobiliseringer – afholdtes i Brasilia en demonstration, indkaldt af CUT (Brasiliens LO, o.a.) og hele venstrefløjen, hvor mere end 150.000 mennesker protesterede imod regeringens økonomiske politik.

I 2000 fandt der over hele landet manifestationer sted i anledning af 500-året for folkets, de sortes og de indfødtes modstand. Den 21. april samme år gennemførte de indfødte folk i Porto Seguro, Bahia, en march, der støttedes af CPT (Den Pastorale Landkommission, o.a.), CIMI (Missionsrådet for Indfødte Folk, den del af den katolske kirke i Brasilien, der arbejder med indfødte folk, o.a.), MST og CUT. Marchen blev brutalt undertrykt af hæren og militærpolitiet under ledelse af general Alber-

*Brasiliens præsident
Luiz Inácio Lula da Silva*

to Cardoso, chef for ABIN og onkel til Fernando Henrique Cardoso. Adskillige personer blev alvorligt sårede, og dette udstillede endnu engang Henrique Cardoso-regeringens fascistiske karakter for folket.

Men det var særligt afholdelsen af en folkeafstemning om udlandsgælden i 2001, der bekræftede det brasilianske folks vilje til at bygge et suverænt land, som betød et vigtigt fremskridt i den folkelige kamp mod Henrique Cardoso-regeringen. Mere end seks mio. brasilianere stemte nej til udlandsgælden – en gæld, der har en stor andel i vort folks sult – og nej til landets underkastelse under IMF. Afstemningen viste arbejdernes store enhed og beslutsomhed i forhold til at ændre Brasilien.

Nu i 2002 har der været endnu en folkeafstemning. Afstemningen var denne gang om ALCA (Det Panamerikanske Frihandelsområde) og var organiseret af CNBB (Brasiliens Konference af Biskopper, o.a.) og støttet af stort set alle folkelige organisationer. Ti mio. mennesker sagde nej til ALCA og den amerikanske militærbase i Alcantara og ja til vort lands suverænitæt. Og også dette år lavede arbejdere, mobiliseret af fagforeningerne og CUT, demonstrationer, marcher og blokader, og de nåede til at opfordre til en generalstrejke imod regeringens forslag om reformer af CLT (Sikring af Faglige Rettigheder, Brasiliens arbejdsmarkedslov, o.a.) og tyveriet af de faglige rettigheder.

Og endelig har vi også set studenterbevægelsen i forskellige provinser gå frem de sidste otte år med en ungdom i gaderne, som har krævet deres rettigheder og rejst parolerne ”Ned med Fernando Henrique Cardoso!” og ”Ud med IMF!”.

På denne måde er valget af Luiz Inácio Lula da Silva til præsident det direkte resultat af alle disse kampe, som vort folk har ført. Uden disse havde Lulas sejr og nederlaget for arbejdsløshedsregeringen og dens kandidat ved valget ikke været mulig.

Kampen fortsætter

Men stadig ønsker millionærerne, der lige har tabt ved stemmeurnerne, at styre landet og høste endnu større profitter. Derfor trykker de i deres aviser og proklamerer på tv og i radio, at så vel nationalbankdirektøren som skatteministeren er nødt til at være personer, der har støtte fra det finansielle marked (læs: støtte fra spekulanterne og de store inden- og udenlandske kapitalistiske virksomheder). De siger, at ”markedet ønsker kontinuitet i den økonomiske politik og ikke accepterer voldsomme forandringer”.

Men hvem var det nu, der vandt valget? Markedets eller folkets kandidat? At fortsætte den nuværende kriminelle økonomiske politik med underkastelse under IMF, en politik, der førte landet på randen af ruin, der med privatiseringerne forgreb sig på offentlig ejendom, der efterlod mere end 12 mio. arbejdere uden arbejde og 53 mio. mennesker sultne, der jævned de offentlige universiteter med jorden, der fremkaldte en sand katastrofe i den offentlige sektor, og som i perioden 1995-99 fremprovokerede et eksodus af 800.000 familier fra landet samt sugede landets blod ved årligt at betale 50 mia. brasilianske real i indlands- og udlandsgæld, dette vil decideret være at bedrage og svindle med valget.

Det er klart, at dette ”marked”, i virkeligheden storborgerskabet (bankiererne, godsejerne og imperialismen), ikke ønsker forandringer og vil gøre alt for at forhindre dem. Men som der er mange eksempler på i vores historie: Jo flere indrømmelser man gør til det umættelige nationale borgerskab og imperialismen, jo mere opmuntrer man dem, og jo mere kræver de. Derfor er den rigtige vej for Lulas regering – i stedet for at tilfredsstille de riges profitbegær – at realisere de store foran-

dringer, som vort folk så brændende ønsker. Det vil sige, at landet ophører med at underkaste sig IMF, suspenderer betalingen af indlands- og udlandsgælden og forøger minimumslønnen til et anstændigt niveau.

Med andre ord: Dersom markedet ikke ønsker forandringer, så ønsker folket dem, og folket er stærkere end markedet, titusind gange stærkere. Men at forsøge at udskyde disse forandringer, som folket kræver, vil kun efterlade vort folk endnu mere oprørske – og med al mulig grund. I mere end 500 år er det blevet undertrykt og udbyttet af disse selv samme herskende klasser, der i dag – lige efter at have tabt valget – fortsat vil regere. Et folk, der tilføjede kapitalisterne et sådant nederlag og viste så stor indsigt, vil også vide at komme tilbage på gaderne for at fremskynde de forandringer, som Brasilien behøver og kræver. Eller sagt på en anden måde: Arbejderne vil virkeliggøre forandringerne i dette land, koste, hvad det koste vil.

Derfor fortsætter kampen. Den fortsætter med arbejdere, som er mere frimodige og mere bevidste om deres kraft og derfor med større mulighed for at øge deres politiske organisation og styrke sig til det endelige opgør med kapitalismen i Brasilien og i verden. Arbejderklassens og folkets bevidste kræfter, og særligt de revolutionære kommunister, vil med sikkerhed vide at udnytte det enorme demokratiske rum, som Lulas sejr åbner, og arbejde for at rykke fremad, styrke folkets organisation og samle kræfter til de kommende slag, der opstår og nærmer sig. For som Florestan Fernandes meget rammende har sagt: ”*Under kapitalismen er livskvalitet ikke andet end en illusion.*”

1. november 2002

Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR) Centralkomiteen

*Oversat fra PCR's avis, A Verdade,
november 2002*

A Verdade på nettet:
sites.uol.com.br/jornalaverdade

Stalin og Oktoberrevolutionen

En forbemærkning til 'Oktoberrevolutionens internationale karakter'

Af Klaus Riis

'Oktoberrevolutionens internationale karakter' – skrevet af Stalin til dens 10-års-dag – er en vidunderlig artikel. Det er en perle af stærk logik og af en dybde, der gør den globalt relevant og inspirerende, på tværs af et tidsspand på 75 år, der har dømt de fleste politiske leders skrifter til at samle støv eller afsløret dem som oprindeligt skrald. Stalins artikel er en af de korteste i marxismen-leninismens skatkammer, men en af de vægtige.

Stalins eminente evne til at fremdrage historiens kraftlinjer og fremtidsrelevansen af nutidens modsætninger, hans urokkelige proletariske klassestandpunkt, hans ubetingede tro på arbejderklassen og de undertrykte folk og hans tillid til socialismens fremtidige globale sejr – det kommer alt sammen til udtryk på nogle få avissider i Pravda i 1927, mesterligt knapt og præcist formuleret. Artiklen anskueliggør også et andet træk ved Stalin, som var med til at gøre ham til den betydeligste statsmand i det sidste århundrede: hans illusionsløse realisme vedrørende imperialisterne og det herskende borgerskab, revolutionens og socialismens fjender.

At Oktoberrevolutionen var en usædvanlig begivenhed, herskede der ingen tvivl om, heller ikke i samtiden. Men det imperialistiske bourgeoisie, som i den første tid sendte sine hære ind for at slå den ned, undervurderede den, da man betragtede revolutionen som et *putsch*, begået af en flok fanatikere. Da imperialisterne havde opgivet troen på, at den ville bryde sammen af indre modsætninger, eller at den kunne slås ned uden en massiv intervention, opfandt de tesen om, at Sovjetunionen kun overleverede på grund af massiv undertrykkelse, som et sort diktatur over befolkningen.

Det er stadig en gængs officiel forklaring i den borgerlige historieskrivning og propaganda. Men Oktoberrevolutionen var noget helt andet – det første eksempel på fremtidens indretning, på det system, som overalt i verden vil afløse den nuværende krisebefængte og krigshærgede kapitalisme, det første

eksempel på arbejderklassens evne til at indrette et samfund og få det til at fungere uden kapitalister og deres opsynsmænd. Det var støtten fra en hel klasse, fra det store flertal af sovjetfolket, som gjorde socialismen under Lenin og Stalin så fremgangsrig og uovervindelig. Hitlers hære – de mest avancerede og veludrustede, verden indtil da havde kendt – overfaldt socialismens land og måtte sande dette.

Den lære og de perspektiver, som Stalin uddrager af Oktoberrevolutionen, har stået deres prøve i de 75 år, der er gået, siden han skrev artiklen. Hans konklusioner var simpelthen rigtige. Videnskab på politikens område, hvor den meste officielle videnskab – den borgerlige – er både løgn og propaganda.

Stalin siger, at Oktoberrevolutionens sejr betød et radikalt vendepunkt i menneskehedens historie, et vendepunkt for kapitalismen, et vendepunkt for de revolutionære bevægelser. Det er historisk bevist, og det er fortsat en levende kendsgerning: Oktoberrevolutionen betød *faktisk* indledningen på en ny epoke, de proletariske revolutioners epoke i de imperialistiske lande. Den socialistiske revolution står i dag på dagsordenen i hvert eneste imperialistisk land, i hvert eneste udviklet kapitalistisk land. Oktoberrevolutionen betød *faktisk* indledningen på de antikolonia-

le, antiimperialistiske revolutioners epoke, 'hvor revolutionerne gennemføres i de undertrykte lande i hele verden i forbund med proletariatet og under proletariatets ledelse'. Allerede i Stalins sidste år, efter 2. verdenskrig og sejren over Hitlerfascismen, brød kolonisystemet sammen, og der skabtes en større blok, der havde løsrevet sig fra den globale kapitalisme: den folkedemokratiske og socialistiske lejr.

Og Stalin påviser, hvordan Oktoberrevolutionen bevirkede, at der blev sat spørgsmålstegn ved selve kapitalismens eksistens, at det kapitalistiske system overgik til en fase af almen krise, hvor det rystes ikke bare af de tilbagevendende økonomiske kriser, men af revolutioner og kampe i de imperialistiske kernelande og i 'periferien' af undertrykte nationer. Med Oktoberrevolutionen var den 'stabile' kapitalismes æra for altid forbi. *'For kapitalismen er sammenbruddets æra begyndt'*, konkluderer Stalin – og ingen har kunnet imødegå det! Heller ikke en hel borgerlig verdens propaganda.

Det er dybe strategiske principper og retninger, leninisten Stalin uddrager som læren af socialismens første verdenshistoriske gennembrud – konklusioner, som er holdbare endnu, og som enhver marxist-leninist og ethvert marxistisk-leninistisk parti må basere sig på.

Lenins og Stalins Sovjetunion var en base for verdensrevolutionen. Efter Stalins død blev den socialistiske Sovjetunion tilintetgjort i denne rolle af de revisionistiske klikker, som kom efter ham. Og verden blev, som han forudså, *'for lange tider nedsænket i en hæmningsløst rasende reaktions mørke'*, i dag betegnet som 'Den Ny Verdensorden' og anført af den amerikanske imperialisme. Krigens og barbariets, den aggressive imperialismes, kontra-revolutionens og nykolonialismens ny tid – som kun kan overvindes og besejres af *'den revolutionære enhedsfront af alle landes proletarer og undertrykte folk imod imperialismen'*, anført af virkelige leninistiske partier i Stalins ånd.

J. V. Stalin

Oktoberrevolutionens internationale karakter

Til Oktobers 10-års dag

Genudgives til Oktoberrevolutionens 85-års-dag over hele verden efter beslutning af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Oktoberrevolutionen er på ingen måde kun en revolution "indenfor nationale rammer". Den er frem for alt en revolution af international betydning, af verdensformat, fordi den betyder en grundlæggende vending i menneskeheden verdenshistorie, vendingen fra den gamle kapitalistiske til den nye socialistiske verden.

Fortidens revolutioner endte sædvanligvis med, at én gruppe af udbyttede afløste en anden ved statens ror. Udbytterne skiftede, udbytningen fortsatte. Således var det under slavernes befrielsesbevægelser. Således var det under de livegnes opstande. Således var det under de kendte "store" revolutioner i England, Frankrig og Tyskland. Her må undtages Pariserkommunen, som var proletariatets første berømmelige, heltmodige, men dog mislykkede forsøg på at vende historien imod kapitalismen.

Oktoberrevolutionen adskiller sig **principielt** fra disse revolutioner. Den sætter sig som mål ikke at lade én udbytningsform afløse en anden, ikke at lade én udbyttergruppe afløse en anden, men at afskaffe enhver form for menneskers udbytning af mennesker, at tilintetgøre alle mulige udbyttergrupper, at oprette proletariatets diktatur, at oprette den klasses magt, som er den mest revolutionære blandt alle hidtil eksisterende undertrykte klasser, at organisere et nyt, klasseløst, socialistisk samfund.

Netop derfor betyder oktoberrevolutionens **sejr** et radikalt vendepunkt i menneskeheden historie, et radikalt vendepunkt for verdenskapitalismens historiske skæbne-

forløb, et radikalt vendepunkt i verdensproletariatets frigørelsesbevægelse, et radikalt vendepunkt i de globalt udbyttede massers kampmetoder og organisationsformer, i deres levevis og traditioner, i deres kultur og ideologi. Dette er grunden til, at Oktoberrevolutionen er en revolution af internationalt format, af global betydning.

Heri ligger også roden til den dybe sympati, som de undertrykte klasser i alle lande føler for Oktoberrevolutionen, i hvilken de ser en pant for deres egen befrielse.

Man kunne fremhæve en række grundlæggende spørgsmål, hvor Oktoberrevolutionen har indvirkning på udviklingen af den revolutionære bevægelse i hele verden.

1. Oktoberrevolutionen er først og fremmest af betydning derved, at den har gennembrudt verdensimperialismens front, har styrtet det imperialistiske bourgeoisie i et af de største kapitalistiske lande og har bragt det socialistiske proletariat til magten.

Lønslavernes klasse, de forfulgte

klasse, de undertrykte og de udbyttedes klasse har **for første gang** i menneskeheden historie svunget sig op til stillingen som **herskende** klasse, og dens eksempel virker smittende på proletarerne i alle lande.

Dette indebærer, at Oktoberrevolutionen **indledte** en ny epoke, de **proletariske** revolutioners epoke i **imperialismens** lande.

Den har frataget godsejerne og kapitalisterne produktionsmidlerne og produktionsredskaberne, har forvandlet disse til samfundets ejendom og har på denne måde stillet den socialistiske ejendom op imod borgerlige ejendom. Hermed har den afsløret kapitalisternes løgn, at den borgerlige ejendom er ukrænkelig, hellig og evig.

Den har fravristet bourgeoisiet magten, har berøvet bourgeoisiet dets politiske rettigheder, har tilintetgjort det borgerlige statsapparat og overgivet magten til sovjetterne, og har på denne måde stillet den socialistiske sovjetmagt som **proletarisk** demokrati op imod den borgerlige parlamentarisme som **kapitalistisk** demokrati. Lafargue havde ret, da han allerede i 1887 sagde, at dagen efter revolutionen ville "valget blive frataget alle tidligere kapitalister".

Derigennem har Oktoberrevolutionen afsløret socialdemokraternes løgn, at en fredelig overgang til socialismen i dag er mulig ad den borgerlige parlamentarismes vej.

Men Oktoberrevolutionen blev ikke stående ved dette. Det kunne den heller ikke. Efter at have tilintetgjort det gamle, det borgerlige, gik den i gang med at opbygge det nye, det

socialistiske. Ti års Oktoberrevolution - det er ti års opbygning af partiet, af fagforeningerne, af sovjetterne, af kooperationen, af de kulturelle organisationer, af samfærdselsmidlerne, af industrien, af den Røde Hær. Socialismens ubestridelige resultater på opbygningsfronten i Sovjetunionen har anskueliggjort, at proletariatet **er i stand til** med held at forvalte landet **uden og imod** bourgeoisiet, at det **er i stand til** med held at opbygge industrien **uden og imod** bourgeoisiet, at det **er i stand til** med held at lede hele folkeøkonomien **uden og imod** bourgeoisiet, at det **er i stand til** med held at opbygge socialismen på trods af den kapitalistiske omringning.

Den gamle "teori" om, at de udbyttede ikke kan klare sig uden udbytterne, på samme måde som hovedet og de øvrige legemsdele ikke kan klare sig uden maven, er ikke en "teori", som den fra antikkens historie kendte romerske senator Menenius Agrippa har eneret på. Denne "teori" udgør nu hovedhjørnestenen i socialdemokratiets politiske "filosofi" i almindelighed og i den socialdemokratiske **koalitions**-politik med det imperialistiske bourgeois i særdeleshed. Denne "teori", som har antaget karakter af en indgroet fordom, udgør i dag en af de alvorligste hindringer for revolutioneringen af de kapitalistiske landes proletariat. Et af de vigtigste resultater af Oktoberrevolutionen er den kendsgerning, at den har tilføjet denne forløjede "teori" dødsstødet.

Behøver det yderligere at bevises, at dette og lignende resultater af Oktoberrevolutionen ikke kunne og ikke kan undgå at øve betydelig indflydelse på arbejderklassens revolutionære bevægelse i de kapitalistiske lande?

Sådanne velkendte fakta som kommunismens hurtige fremgang i de kapitalistiske lande, den tiltagende sympati for Sovjetunionens arbejderklasse fra proletarernes side i alle lande og sluttelig strømmen af arbejderdelegationer til Sovjetlandet vidner uden tvivl om, at de frø, Oktoberrevolutionen har sået,

allerede begynder at bære frugt.

2. Oktoberrevolutionen har rystet imperialismen og ikke blot i dens magtcentre, ikke blot i "moderlandene". Den har også rettet et slag mod imperialismens bagland, mod dens periferi, og har undergravet dens herredømme i de koloniale og de afhængige lande.

Oktoberrevolutionen, som styrtede godsejerne og kapitalisterne, sprængte det nationale og koloniale ågs lænker og befriede uden undtagelse alle undertrykte folkeslag i et stort rige fra dette åg. Proletariatet kan ikke befri sig selv uden at befri de undertrykte folkeslag. Et karakteristisk træk ved Oktoberrevolutionen er den kendsgerning, at den gennemførte disse nationale antikoloniale revolutioner i Sovjetunionen, ikke i det nationale fjendskabs tegn, ikke under sammenstød mellem nationerne, men i den gensidige tillids tegn og i broderlig tilnærmelse mellem arbejdere og bønder af de forskellige nationaliteter i Sovjetunionen - ikke i **nationalismens**, men i **internationalismens** navn.

Netop fordi de nationale og antikoloniale revolutioner hos os er foregået under proletariatets ledelse og i internationalismens tegn, netop derfor har pariafolkene, slavefolkene, **for første gang** i menneskehedens historie hævet sig op til en stilling som **virkelig frie** og **virkelig** ligeberettigede folkeslag, og deres eksempel virker smittende på de undertrykte folk i hele verden.

Det betyder, at Oktoberrevolutionen **har indledt** en ny epoke, de **antikoloniale** revolutioners epoke, hvor revolutionerne gennemføres **i de undertrykte lande i hele verden i forbund med proletariatet og under** proletariatets ledelse.

Tidligere "var det skik og brug" at tro, at verden fra tidernes morgen var inddelt i lavere og højere racer, i sorte og hvide, hvoraf de førstnævnte var uskikkede til civilisation og af skæbnen var dømt til at være

genstand for udbytning, hvorimod de sidstnævnte alene var civilisationens bærere og kaldet til at udsuge de førstnævnte.

Nu må denne legende betragtes som tilintetgjort og overvundet. Et af de vigtigste resultater af Oktoberrevolutionen er den kendsgerning, at den har tilføjet denne legende dødsstødet ved i gerning at bevise, at de befriede ikke-europæiske folkeslag, som blev indsuget i Sovjetudviklingens slipstrøm, er fuldt ud lige så egnede som de europæiske folk til at udvikle en **virkeligt** progressiv kultur og en **virkelig** progressiv civilisation.

Tidligere "var det skik og brug" at tro, at den eneste metode til befrielse af undertrykte folk var **den borgerlige nationalismes** metode, den metode, at nationerne falder fra hinanden, adskilles fra hinanden, den metode, som gik ud på at forstærke det nationale fjendskab mellem de arbejdende masser i de forskellige nationer.

Denne legende må nu anses for gendrevet. Et af de vigtigste resultater af Oktoberrevolutionen er den kendsgerning, at den har tilføjet denne legende dødsstødet ved at den i praksis har bevist muligheden og formålstjenligheden af den **proletariske, internationalistiske** metode til befrielse af undertrykte folkeslag som den eneste rigtige metode, og i gerning har vist muligheden og formålstjenligheden af den broderlige alliance mellem de mest forskellige folkeslags arbejdere og bønder på **frivillighedens** og **internationalismens** grundlag. Det direkte bevis herfor er eksistensen af Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker, som udgør et forbillede for den fremtidige sammenslutning af de arbejdende masser i alle lande i en verdensøkonomisk enhed.

Det er overflødigt at påpege, at dette og lignende resultater af Oktoberrevolutionen ikke kunne og ikke kan undgå at øve betydelig indflydelse på den revolutionære bevægelse i de koloniale og de afhængige lande. Sådanne kendsgerninger som den revolutionære bevægelses

vækst blandt de undertrykte folkeslag i Kina, Indonesien, Indien osv. og disse folks stigende sympati for Sovjetunionen vidner utvivlsomt herom.

Den æra **er forbi**, hvor udbytningen og undertrykkelsen af kolonierne og de afhængige lande foregik uhindret.

Den æra **er brudt frem**, som præges af befrielsesrevolutioner i kolonierne og de afhængige Lande, af **proletariatets** opvågning i disse lande, af dets **hegemoni** i revolutionen.

3. Ved at så revolutionens frø både i imperialismens centre og i imperialismens bagland, og ved at svække imperialismens magt i "moderlandene" og ryste dens herredømme i kolonierne, har Oktoberrevolutionen derigennem sat spørgsmålstegn ved hele verdenskapitalismens eksistens.

Mens kapitalismens spontane udvikling under imperialismens betingelser - som følge af denne udviklings ujævnhed, af uundgåeligheden af konflikter og militære sammenstød, og endelig som følge af det uhørte imperialistiske slagteri - er slået over i kapitalismens forrådnelses- og dødsproces, måtte

Oktoberrevolutionen og det, at et kæmpemæssigt land derved er faldet ud af kapitalismens verdenssystem, nødvendigvis fremskynde denne proces og skridt for skridt underminere verdensimperialismens grundpiller.

Mere endnu. Idet Oktoberrevolutionen rystede imperialismen i dens grundvold, skabte den tillige - i skikkelse af det første proletariske diktatur - en mægtig og åben **base** for den revolutionære verdensbevægelse, en base, som den **aldrig** tidligere **har haft**, og hvorpå den nu kan støtte sig. Den skabte det mægtige og åbenlyse **centrum** for den internationale revolutionære bevægelse, som den **aldrig** før **havde haft**, hvorom den nu kan slutte sig sammen og organisere **den revolutionære enhedsfront af alle landes proletarer og undertrykte folk imod imperialismen.**

Dette betyder frem for alt, at Oktoberrevolutionen har tilføjet verdenskapitalismen et dødeligt sår, som denne aldrig nogensinde vil blive helbredt for. Netop derfor vil kapitalismen aldrig mere tilbageerobre den "ligevægt" og den "stabilitet", som den besad før Oktoberrevolutionen. Kapitalismen kan stabilisere sig delvist, den kan rationalisere sin produktion, den kan overlade landets forvaltning til fascismen, den kan en tid lang holde arbejderklassen nede, men den kan aldrig mere tilbageerobre den "ro" og den "sikkerhed", den "ligevægt" og "stabilitet", som den tidligere pralede med, for verdenskapitalismens krise har nået et udviklingstrin, hvor revolutionernes flammer uundgåeligt må bryde igennem, snart i imperialismens centre, snart i dens periferi, hvorved alle forsøg på at lappe kapitalismen sammen tilintetgøres. og for hver dag, der går, bringe dens sammenbrud nærmere. Det forholder sig nøjagtig som med fuglen i i den kendte fabel: "Trak den halen til sig, fik den snuden i klemme; trak den snuden til

sig, blev halen siddende".

Dette betyder for det andet, at Oktoberrevolutionen har forøget de undertrykte klassers styrke og relative vægt i hele verden, har hævet deres mod og kampevne til et vist niveau og hermed har tvunget de herskende klasser til at regne med dem som en **ny**, betydningsfuld faktor. Nu kan man ikke længere betragte de arbejdende masser i verden som en "blind hob", der famler forvildet om i mørket og er berøvet ethvert perspektiv, for Oktoberrevolutionen er blevet et fyrtårn, som oplyser deres vej og giver dem perspektiver. Mens der tidligere ikke fandtes noget **universelt** åbent forum, hvorfra man kunne påvise og udforme de undertrykte klassers håb og bestræbelser, så eksisterer der nu et sådant forum i skikkelse af det første proletariske diktatur.

Der kan næppe herske tvivl om, at blev dette forum tilintetgjort, ville "de fremskredne landes" sociale og politiske liv for lange tider blive ned-sænket i en hæmningsløst rasende reaktions mørke. Det kan ikke benægtes, at alene den simple kendsgerning, at "den bolsjevikiske stat" findes, lægger bånd på reaktionens sorte kræfter og letter de undertrykte klasser i kampen for deres befrielse. Dette er den egentlige forklaringen på det dyriske had, som udbyterne i alle lande nærer til bolsjevikkerne.

Historien gentager sig, om end på et nyt grundlag. Ligesom navnet "jakobiner" tidligere, i **feudalismens** undergangsperiode, fremkaldte frygt og afsky blandt aristokraterne i alle lande, vækker ordet "bolsjevik" i dag, i **kapitalismens** undergangsperiode skræk og afsky blandt bourgeoisiet i alle lande. Og omvendt: Ligesom tidligere Paris var et tilflugtssted og en skole for det fremstræbende **bourgeois** revolutionære talsmænd, så er Moskva i dag et tilflugtssted og en skole for det fremstræbende proletariats revolutionære talsmænd. Hadet til jakobinerne reddede ikke feudalismen fra sammenbruddet. Kan der være nogen tvivl om, at heller ikke hadet til bolsjevikkerne

vil redde kapitalismen fra dens uundgåelige undergang?

Den "stabile" kapitalismes æra er **forbi** og med den tillige legenden om den borgerlige samfundsordens urokkelighed.

For kapitalismen er sammenbruddets æra **begyndt**.

4. Oktoberrevolutionen må ikke kun betragtes som en revolution på de økonomiske, sociale og politiske forholds område. Den er tillige en revolution i hjernen, en revolution i arbejderklassens ideologi.

Oktoberrevolutionen fødtes og voksede sig stærk under marxismens fane, under den fane, som udtrykker ideen om arbejdernes klasseherredømme, i leninismens tegn, som er marxismen i imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Den indebærer derfor marxismens sejr over reformismen, leninismens sejr over socialdemokratismen, III Internationales sejr over II Internationale.

Oktoberrevolutionen har skabt en uoverstigelig kløft mellem marxismen og socialdemokratismen, mellem leninismens politik og socialdemokratismens politik.

Tidligere, **før det proletariske diktators sejr**, kunne socialdemokratiet pynte sig med marxismens fane uden åbenlyst at fornægte ideen om proletariatets diktatur, men også uden at gøre noget som helst, ikke det mindste, for at fremme virkeliggørelsen af denne idé; det står klart, at en sådan holdning fra socialdemokratiets side ikke frembød nogen trussel for kapitalismen overhovedet. På det tidspunkt, dengang, var socialdemokrati og marxisme formelt ét, eller næsten ét.

I dag, **efter at proletariatets diktatur har sejret**, efter at alle med egne øjne har set, **hvor** marxismen fører **hen**, og **hvad** dens sejr kan betyde, kan socialdemokratiet ikke længere pynte sig med marxismens fane, i dag kan det ikke længere kokettere med tanken om proletariatets diktatur uden til en vis grad at bringe kapitalismen i fare. Efter for

længst at have brudt med marxismens ånd er socialdemokratiet i dag blevet tvunget til også at opgive marxismens fane samt gå åbent og utvetydigt ud imod marxismens barn, imod Oktoberrevolutionen, imod det første proletariske diktatur i verden.

Nu må socialdemokratiet afgrænse sig fra marxismen, hvad det da også virkelig har gjort, for under de nuværende forhold kan man ikke kalde sig marxist uden åbent og uforbeholdent at støtte det første proletariske diktatur i verden, uden at føre en revolutionær kamp imod ens eget bourgeoisie, uden at skabe betingelserne for, at proletariatets diktatur kan sejre i ens eget land.

Mellem socialdemokratiet og marxismen er der opstået et svælg. Fra nu af er leninismen, kommunismen, marxismens **eneste** bærer og bolværk.

Men sagen indskrænkede sig ikke bare hertil. Oktoberrevolutionen, som drog en skillelinje mellem socialdemokratiet og marxismen, bevirkede også, at socialdemokratiet gled over i den lejr, som tæller kapitalismens direkte forsvarere **imod** verdens første proletariske diktatur. Når d'herrer Adler og Bauer, Wels og Levi, Longuet og Blum smæder "Sovjetregimet" og lovpriser det parlamentariske "demokrati", så vil de dermed sige, at de kæmper og fremover vil kæmpe **for** genoprettelsen af det kapitalistiske system i Sovjetunionen og **for** opretholdelsen af det kapitalistiske slaveri i de "civiliserede" stater.

Den nuværende socialdemokratisme er kapitalismens **ideologiske støtte**. Lenin havde tusind gange ret, da han talte om, at de nuværende socialdemokratiske politikere er "bourgeoisiets virkelige agenter

inden for arbejderbevægelsen, kapitalistklassens arbejderforvaltere", og at de under "borgerkrigen mellem proletariatet og bourgeoisie" uvægerligt "vil stille sig på Versailles' side imod kommunarderne".

Det er umuligt at gøre ende på kapitalismen uden at have gjort ende på socialdemokratismen i arbejderbevægelsen. Derfor er den døende kapitalismes æra tillige den æra, hvor socialdemokratismen dør hen inden for arbejderbevægelsen.

Oktoberrevolutionens store betydning ligger blandt andet deri, at den indebærer leninismens uundgåelige sejr over socialdemokratismen i den internationale arbejderbevægelse.

II Internationales og socialdemokratismens herredømme i arbejderbevægelsen tilhører en æra, som **er slut**.

Den æra, hvor leninismen og Tredje Internationale hersker, **er brudt frem!**

Pravda nr. 255

6.-7. november 1927

Underskrevet: J. Stalin

Ny udgave på dansk ved Arbejderpartiet Kommunisterne 2002

Demonstration 13. december

Giv topmødet modstand

For at sikre, at de store aktuelle globale temaer bliver sat på dagsordenen i demonstrationerne i forbindelse med EU's topmøde i København den 12.-14. december, har en række organisationer og enkeltpersoner dannet det ny initiativ **København 2002 - Copenhagen 2002**.

Initiativet planlægger en **demonstration i København, med danske og internationale talere, fredag den 13. december** under parolerne:

**STOP TERRORKRIGEN!
NEJ TIL IMPERIALISTISK GLOBALISERING!
NEJ TIL KAPITALENS EU!**

Antikrigsbevægelser og fredsorganisationer, anti-imperialister og solidaritetsorganisationer, antiglobaliseringsbevægelser, EU-modstandere og andre progressive kræfter opfordres til at gå med i initiativet. Det er tilstrækkeligt at tilslutte sig den ene af hovedparolerne. Der er parolefrihed inden for grundlaget.

STOP TERRORKRIGEN!

Verden er blevet sat i en tilstand af permanent krig og oprustning med Bush-doktrinen og USA's strategi for verdens-

herredømme. Efter Afghanistan forberedes nu en ny storkrig mod Irak for at indsætte en amerikansk marionet og få kontrol med de rige olieressourcer og regionen. Det palæstinensiske folk trues af nye massakrer og tvangsforflytninger.

'Krig mod terror', som støttes og også føres af EU, Rusland og Kina, har store konsekvenser for folkene, der betaler for den uhæmmede oprustning med sociale nedskæringer og faldende realløn og med indskrænkninger i demokratiet og retten til protest (ikke mindst med "terrorlovene").

Filippinerne, Colombia, Tjetjenien - nye steder inddrages hele tiden i 'terrorkrigen' for at knuse folkenes modstand med våbenmagt.

NEJ TIL IMPERIALISTISK GLOBALISERING!

Terrorkrigen er også den økonomiske globalisering, gennemført med våbenmagt.

Det er sikringen af de store multinationale selskabers udbytning af og kontrol med verdens lande, folk, råstoffer og ressourcer. Det er garantien for den fortsatte udplyndring af det overvældende flertal af verdens folk.

1,8 milliarder mennesker lever for mindre end 7-8 kr. om dagen, og antallet vokser. Nyliberalismen med privati-

sering af alt og alle, hvor der kan scores profitter, har bragt øget fattigdom med sig, udplyndret hele nationer og regioner fra Argentina og Andesregionen i Latinamerika til Afrika og store dele af Asien samt den tidligere Sovjetunion.

WTO, Verdensbanken, Den Internationale Valutafond, ALCA/FTAA og EU er blot nogle af navnene på den imperialistiske globaliserings instrumenter til gavn for monopolerne.

NEJ TIL KAPITALENS EU!

Fra topmøde til topmøde viser modstanden mod kapitalens EU sig på gaderne.

Den vil også vise sig på gaderne i København.

Nu skal EU udstyres med sin egen forfatning - det endelige politiske grundlag for EUROPAS FORENEDE STATER. Det foreslås tilmed kaldt dette. En ny superstat - en kommende global supermagt: Det er de europæiske magthaveres og de europæiske monopolars drøm, som er på vej mod virkeliggørelse. Det er ikke folkenes, men kapitalens Europa.

EU's østudvidelse med en række nye medlemslande er et skridt i opbygningen af supermagten EU, at sikre superstaten EU's baggård mod øst og 'samle Europa' på et reaktionært, nyliberalt grundlag. Det er en del af grundlaget for udviklingen af EU som en global imperialistisk supermagt på linje med USA.

Østudvidelsen får alvorlige konsekvenser for befolkningerne i de nye medlemslande. Ved indførelse af toldafgifter, handelsbarrierer og hensynsløs økonomisk politik skaber man endnu et marked for kapitalens EU. Under dække af fair handel forbereder man de øst- og centraleuropæiske lande på en slavetilværelse under ledelse af multinationale selskaber.

Vi siger Nej til Europas Forenede Stater! Stop kapitalens og reaktionens Europa!

**Det ny initiativ
KØBENHAVN 2002
COPENHAGEN 2002**

**GIV ET ABONNEMENT PÅ
Kommunistisk Politik
i julegave**

Betal 100 kr. på giro 1-663-4271 og skriv gavemodtagerens navn og adresse i meddelelsesfeltet.

Så får den heldige en gavekuvvert med Kommunistisk Politik i weekenden før jul og derefter abonnement på bladet indtil 1. juli 2003.

Tilbuddet kan kun benyttes af betalende abonnenter. Hvis du har brug for et girokort så ring på 5178 09 06 og få det tilsendt.

**En bog fra
OKTOBER BOGBUTIK
er den bedste gave**

Vi sørger for at alle har råd til det og holder juleudsalg.

**Fredag den 6.12. kl. 16-18
med julegløgg og politisk snak og
Lørdag den 7.12. kl. 10-14**

**Willemoesgade 58E på
Østerbro i København**

Vil du hjælpe med at lave transparenter til topmøde-demonstrationerne i december, så foregår det samme sted, samme weekend.

Den bygning vi bygger...

- eller hvorfor er det så nødvendigt med et kommunistisk parti for at kunne kæmpe mod krigen, og hvorfor er kampen mod krigen det kommunistiske partis vigtigste opgave i dag?

For os, der er født i skyggen af 2. verdenskrig, er der ét spørgsmål, der blev stillet igen og igen: Hvorfor var der ikke flere, der råbte 'vagt i gevær', allerede før krigen startede? Hvorfor blev der ikke gjort mere for at forhindre Hitlers rædselsregime i at udfolde sig?

Nu er det ved at ske igen: Bush og hans bagmænd er ved at starte den 3. verdenskrig med sigte på et langt mere omfattende verdensrige end det, Hitler havde i tankerne, imens resten af verden holder vejret eller holder kæft. I hvert fald de regerende eliter.

I det daglige lever vi, som vi plejer, og venter og ser. Hvis vi er heldige, bliver det ikke så slemt. Imens indføres alle de love og regler og samfundsforandringer, der danner grundlaget for indførelsen af et fascistisk regime. Med terrorkrigen og muslimerne som skræmmebillede i medierne lykkes det også uden store problemer at få dem gennemført i det meste af den vestlige verden.

Hvem skal så gøre noget? De andre. Hvem er det? Det er dig og mig og alle andre tænkende væsener på kloden. Vi skal gøre noget NU, hvis vi vil forhindre en ny krig i at bryde ud.

Nå ja, men hvis der ikke kommer den ene krig, så kommer der nok en anden, for kendsgerningen er jo, at det imperialistiske system ikke kan overleve uden en krig.

Netop derfor er det kommunistiske parti så vigtigt. Hvis vi tror, at vi kan

nøjes med at forhindre den krig, der er på tapetet, og så få lov at leve fredeligt til vores dages ende, så tager vi fejl. Imperialismens døds kamp, der kræver den ene krig efter den anden er en vigtig grund til, at en organisation som Stop Terrorkrigen, der startede på initiativ fra APK, er nødvendig: Der skal hele tiden være nogen, der tager nye trusler og angreb på folkene og freden op, nogen opmærksomme vagthunde, der ikke har illusioner om, at angrebene ophører, så længe imperialismen består.

Altså kræver en vedvarende kamp imod krigen et kommunistisk parti, der er i stand til hele tiden at analysere verdenssituationen og tage de nødvendige initiativer for at videreføre kampen.

Der er vel andre ting, der optager almindelige mennesker i hverdagen? Skal vi ikke tage fat på dem for at få styrket det kommunistiske parti?

Lad mig spørge på denne måde: Hvis en stor oversvømmelse truer dit hus, vil du så bruge dine kræfter på at bygge dæmninger og understøtte fundamentet, eller vil du fortsætte med at reparere hullet i taget?

For mig at se er den krig, der truer nu, og den deraf følgende samfundsstrukturering en så alt overskyggende trussel mod menneskeheden, at alle kræfter må sættes ind for at forhindre den. Samtidig sker der det, at vi er vidne til den mest omfattende samling af progressive kræfter, der er set, tror jeg, siden kampen mod fascismen. Dette sker både på nationalt, europæisk og på verdensplan. Hvis ikke kommunisternes stemme bliver hørt her, vil denne samling splittes og bevæge sig i

socialdemokratiske, revisionistiske og humanistiske retninger og samlingen vil opløses i ufarlige strømninger, der ikke kan tage fat på det grundlæggende problem: At opløse det kapitalistiske samfundssystem.

Det kan godt være, vi kan få nogen store demonstrationer, men uden kommunisterne får vi ikke fat om nældens rod.

Selvfølge skal vi samtidig tage os af alle de problemer, der er i hverdagen, på arbejdspladsen osv. Men vi bliver nødt til overalt at se udviklingen i krigens perspektiv for at forstå den større sammenhæng. Når vi taler om styrkelsen af det kommunistiske parti, bliver vi også nødt til at forstå, at de folk, der nu er i bevægelse i retning mod kommunismen, de befinder sig i krigsmodstandernes rækker.

GBe

Skibet

klarede ikke stormen, -og ved indsejlingen til havnen forlod kaptajn og den menige besætning landgangsbroen. Det havde været så meget igennem, - og var mere og mere præget afrust og forfald, - og da slutteligt skrothandleren beså vraget, - vidste han det aldrig mere fik sin gang på verdenshavene. Skibets navn,- Fælles Kurs.

NB

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Tvang og nødvendighed kontra kampfællesskab

Dansk fagbevægelse har et problem. Medlemmerne mener, der er for langt fra "bunden" til toppen. Medlemmerne oplever på egen krop, at lederne ikke varetager deres interesser, krav og vilkår. Medlemmerne kan i stadig mindre omfang forstå nødvendigheden ved faglig organisering. Sammenholdet, solidariteten og kampfællesskabet får ikke lov til at komme til udtryk i den etablerede fagbevægelse. Desto højere op i bevægelsens hierarki man kommer, desto mindre er samhørigheden med medlemmernes levevilkår, krav om fællesskab og kamp.

Problemerne kommer til udtryk i konkret form.

Det bliver stadig sværere for lokale tillidsrepræsentanter og fagforeninger at organisere nyansatte. Argumenterne svinder ind. Specialarbejderforbundet i Danmark – SiD – har afdækket problemet:

- * Hver dag mister forbundet 13 ungdomsmedlemmer.
- * Næsten 20 % af SiD's medlemmer er kun medlem på grund af tvang eller udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse!

Det sidste konkluderes i en SiD-rapport, der har undersøgt problemet i 36 lokale SiD-afdelinger.

Konklusionen kan kun komme bag på allermest naive i fagbevægelsen, idet det er en offentlig hemmelighed at leden ved fagbevægelsen er større end nogen sinde. Derfor har højrevindene også god fart i sejlene, når der tales fagforeningstvang, eller når der sættes spørgsmålstegn ved eksklusivparagrafferne.

Villy Strubes og Poul Erik Skov Christensens ulovligheder og pamperier har gjort sit til, at leden er vokset.

Vi har sejret ad helvede til, udtalte daværende LO-formand Thomas Nielsen.

Hvis det var tilfældet, kan det konstateres, at sejren var ad helvede til.

Kendsgerningerne er, at stadig færre opfatter dansk fagbevægelse som en levende, kæmpende bevægelse, der tager sit udgangspunkt i de svagestes vilkår.

I dag er målet ikke i sig selv at organisere nye medlemmer, men i særdeleshed at rejse nye som gamle medlemmer til at kræve kampfællesskabet genindført.

Faglig kommentar

Medlemmerne føler sig svigtet. Deres kontingenter går blandt andet til at brødføde et mindre lag i toppen af bevægelsen, som ofte stikker en kniv i ryggen på dem, deres interesser og kamp.

Formanden for SiD Højer-Bredbro, Finn P. Hansen, udtrykker det således:

- En del afdelinger har fornemelsen af, at medlemmerne er der for organisationens skyld, mere end organisationen er der for medlemmernes skyld.

Finn P. Hansen har ramt "bull's eye" og søger efter en gyldig forklaring herpå:

- Vi har simpelthen ikke været i stand til at argumentere for og vise, hvorfor

man bør være medlem af SiD.

Forklaringen læner sig op af tesen om, at fagbevægelsen har et imageproblem. Det er ikke fagbevægelsen og dens manglende kampfællesskab, der er problemet. De faglige lederes samarbejdsvilje skal ikke antastes. Løsningen er at tilpasse argumenterne og fagbevægelsen, så det bliver moderne at være medlem.

Leden ved fagbevægelsen er imidlertid ikke knyttet til solidariteten, fællesskabet og sammenholdet, som for arbejderklassen er forudsætningen for forbedringer. Problemet er, at fagbevægelsens top i årtier ikke har fungeret efter disse principper.

I stedet fremstår bevægelsen stadig tydeligere som en snyltende gølle, der af kontingenter, pensionskasser osv. nasser og lever på medlemmernes bekostning. Parallelt er toppen af dansk fagbevægelses hierarki vokset sammen med monopolkapitalen og dens interesser.

Det er således baggrunden for de mange forræderier, som overenskomster og aftaler afdækker. Når medlemmerne i konflikter har brug for fagbevægelsens opbakning, smækkes strejkekasserne i, og ofte indgår deres forbund en dårlig aftale hen over hovedet på de strejkende.

Set i det lys er afsløringen af Strubes og Poul Erik Skov Christensens ulovligheder og pamperier kun ridser i overfladen.

De klassebevidste arbejdere i klubber og fagforeninger, som har til opgave at organisere, bør med rapporten i hånden lægge alle deres kræfter ind på at skabe forudsætningerne for at den fremtidige fagbevægelse rummer solidariteten og kampfællesskabet.